

NIEUWE AVONTUREN



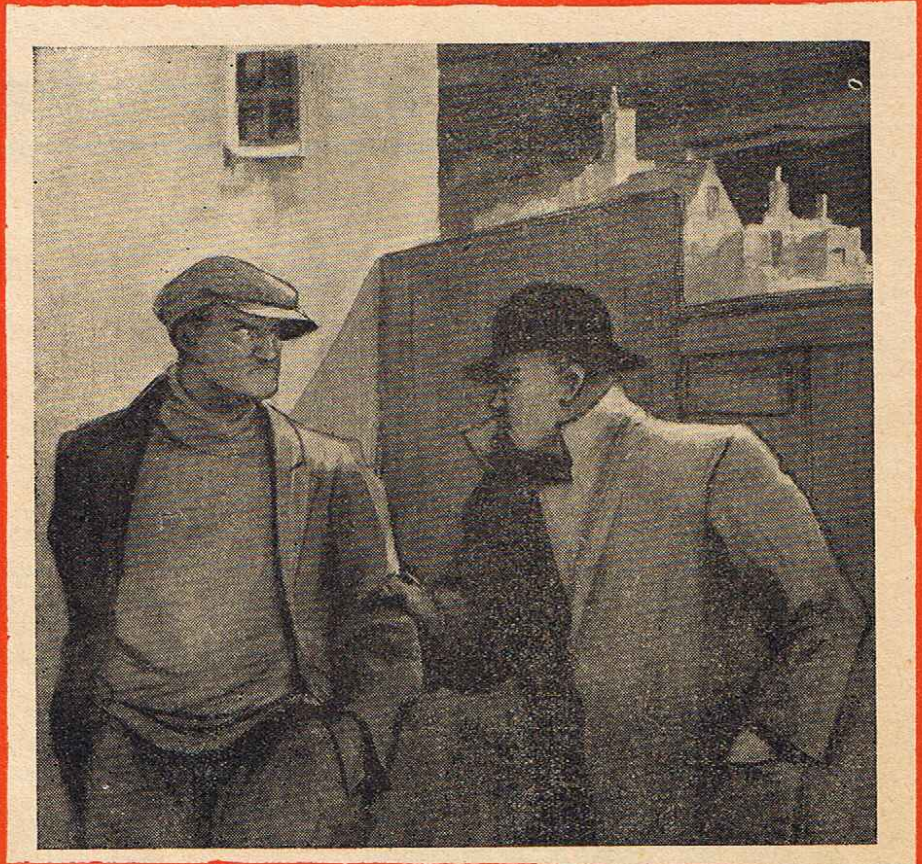
# Lord Ruster

genaamd  
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het kostbare fabrieksgeheim

Nr 2096



NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal  
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)  
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT  
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

## 't Kostbare Fabrieksgeheim

### HOOFDSTUK I.

#### ONRUST OP KANTOOR

Sedert enige dagen heerste er een gedrukte stemming op het kantoor van de Firma Macdara en Palmer, fabrikanten van Chemische stoffen, die een tamelijk grote fabriek hadden in de Bisshopstreet te Londen.

Er scheen iets tussen de beide firmanten te zijn, blijkbaar een onenigheid, welke haar invloed ook liet gelden tussen de muren van het kantoor, waar de boekhouder, de facturist, de kassier en de beide klerken bijeen zaten.

Wat het precies was, wist niemand, want men was alleen aangewezen op vermoedens, maar dat de beide compagnons onenigheid hadden, dat was duidelijk genoeg te zien.

Macdara en Palmer hadden de zaak ongeveer acht jaar geleden opgericht en vooral de laatste jaren hadden zij tamelijk grote winsten gemaakt, die hun in staat hadden gesteld hun fabriek vrij aanzienlijk uit te breiden, die aanvank-

lijk niets anders was geweest dan een oud pakhuis, voor het doel verbouwd.

De verbouwde fabriek lag in een der nieuwste gedeelten van de Bisshopstreet, aan de grens van de stad gelegen, en de beide firmanten hadden een groot terrein kunnen kopen, waar zij zich ook bezig hielden met de vervaardiging van springstoffen, al was het dan op kleine schaal, daar de wet voorschreef, dat er rondom een dergelijke fabriek een strook van vele tientallen meters onbebouwd moest blijven.

Het personeel der fabriek bestond uit ongeveer veertig man.

Het kantoorgebouw was op de eerste verdieping, gelijkvloers was de eigenlijke fabriek, waar chemische producten werden vervaardigd ten behoeve van de fotografie, de geneeskunde, de kleurstoffenfabricatie en andere zaken.

Langzamerhand hadden de beide compagnons het gebied van hun werkzaamheden uitgebreid en zij vervaardigden nu aspirine, zowel als koolzure natrium, digitaline en ook monomethylparamidophenolsulfaat, dat echter vanwege de lange naam, eenvoudig metol genoemd werd.

In de laatste tijd had Macdara zich toegelegd op de fabricage van aniline kleurstoffen in de hoop, dat hij iets zou kunnen produceren, gelijkwaardig aan de voortreffelijke Duitse kleurstoffen, maar ondanks zijn pogingen was hij hierin nog niet geslaagd.

De beide compagnons hadden heel wat geld besteed aan de talrijke proefnemingen, maar ter beurze werd desondanks algemeen gezegd, dat hun zaak er goed voorstond.

Op de derde verdieping van het fabrieksgebouw bevond zich een groot laboratorium, en daar waren ook de donkere kamers tot onderzoek van nieuwe kleurgevoelige zilververbindingen, en verder enige andere werkplaatsen.

Tenslotte had men op de vierde verdieping de magazijnen, waar de afge-

werkte producten waren opgeslagen, op grote goede geventileerde zolders.

Het particuliere kantoor van de firmanten zag met twee ramen op de straat uit en was van het kantoor van het personeel gescheiden door een wand, die ter halver hoogte uit matglas bestond en waarin zich een communicatiedeur bevond.

Een tweede deur kwam op een brede gang uit en tenslotte gaf een derde toegang tot een soort ontvangkamer, bestemd voor de clientele en andere bezoekers, en die weer in verbinding stond met een dwarsgang.

Zowel met de brede trap als met de lift kon men de verschillende verdiepingen bereiken.

Het was op een ochtend in het begin van de lente, dat het kantoorpersoneel fluisterend bijeen zat, nu en dan naar de tussendeur loerend.

De boekhouder, een man van een jaar of veertig, met dichte, zwarte wenkbrouwen en brede kaken, Banks geheten, boog zich naar de facturist over, een oud mannetje zonder enig spoor van haargroei, Coffey geheten, en zei op zachte toon:

— Ik gaf een lief ding als ik wist waar zij nu eigenlijk ruzie over hebben. Er wordt toch geld verdiend, nietwaar Duckket?

Deze eigenlijk overbodige vraag was gericht tot de kassier, een man van bijna zestig jaar met een sluw rimpelig gezicht, en die een dikke hoornen bril op de punt van zijn neus liet balanceren.

— Dat is geen geheim, antwoordde Duckket met een knipoogje. Er zijn zeker zaken, die veel groter zijn dan de onze, maar die hebben dan ook veel groter kosten, het gaat ons goed, en als wij geen al te grote sprongen maken, zal de zaak er wel op vooruit gaan. Het is merkwaardig sedert de nieuwe analist Jack Helford hier is, die protégé van Lord William Aberdeen lijkt het wel als of alles van een leien dakje gaat.

Deze opmerking ontlokte een schamper lachje aan de eerste klerk, Heywood geheten, een jong mens van twee of drie en twintig jaar, net gekleed en met een bleek gelaat.

— Ik kan niet inzien, dat die nieuweling zo veel bijzonderes verricht, zei hij minachtend.

Een seconde later was ieder weer druk aan het werk, want de tussendeur ging open en op de drempel verscheen een krachtig gebouwd man niet ouder dan veertig jaar, met brede schouders, een vlezig gelaat en scherpe ogen, die half verborgen waren onder borstelige wenkbrauwen.

Het was Thomas Macdara, een van de beide compagnons.

Hij bleef een ogenblik in de deuropening staan, een sigaar tussen de lippen, en de handen in de zakken van zijn colbert.

Hij monsterde de leden van zijn personeel een voor een en zei toen:

— Mag ik de heren er even op attent maken, dat ik hen betaal om te werken en niet om als oude wijven te kletsen.

Niemand antwoordde, en alleen Heywood wierp een loerende blik op zijn patroon, maar keek dadelijk weer vóór zich, toen deze hem aanzag.

Nog een ogenblik bleef Macdara staan en ging daarop weder heen, de deur achter zich dichtslaand.

— Tuig! bromde hij voor zich heen. Als men ze niet voortdurend achter de vodden zit, besteden zij hun tijd aan spelen en praten en allerlei nonsens; vooral dat jonge goed is lui en onbetrouwbaar.

Met de handen in de zakken, het hoofd op de borst gebogen, en gefronst voorhoofd, liep hij langzaam door het vertrek op een brede leunstoel bekleed met dik leder toe en liet er zich invallen.

Hij strekte de benen voor zich uit, bleef even onbewegelijk voor zich uitstaren en scheen zachtjes iets voor zich heen te mompelen, dat echter niemand

had kunnen verstaan, ook al had men zich vlak naast hem bevonden.

Toen strekte hij langzaam de hand uit, tot zijn vinger rustte op de elektrische bel op de rand van zijn schrijftafel.

Even scheen hij nog te aarzelen, en toen drukte zijn vinger de knop neer.

Er trad een kantoorjongen binnen, die eerbiedig op de drempel bleef staan.

— Is mijnheer Helford er al? vroeg Macdara zonder op te zien.

— Mijnheer is zoeven naar het laboratorium gegaan.

— Ga naar hem toe en vraag of hij even hier wil komen; vlug wat!

De jongen verliet het vertrek en Macdara bleef weer alleen.

Niets bewoog nu aan hem, behalve zijn lippen, die zware rookwolken uit zijn sigaar trokken.

Er verstreken een paar minuten en daarop ging de deur opnieuw open, en een jonge man trad binnen, gehuld in een witte laboratoriumjas, die hem tot op de hielen hing en waarvan de mouwen om de polsen waren gesloten.

Hij kon nauwelijks vijf en twintig jaar zijn en had een knap en intelligent gelaat, waarin twee grote bruine ogen schitterden.

Hij sloot de deur achter zich en bleef toen rustig staan, tot de ander het woord tot hem zou richten.

Maar Macdara scheen in het geheel niet te bemerken, dat er iemand binnen getreden was en bleef in dezelfde houding zitten, tot de stem van Helford hem uit zijn gepeins opschrikte, die zei:

— Hier ben ik, mijnheer Macdara. U hebt mij laten roepen?

De fabrikant sprong op, wierp zijn sigaar weg, streek even met de rechterhand over de ogen en antwoordde toen:

— Ja, Helford, ik wilde je wel even spreken; heb jij het druk?

— Dat gaat vrijwel, mijnheer, wij zijn nu juist bezig aan het onderzoeken van een nieuwe stof, die het celluloid moet vervangen.

— Hoe staat het met mijn kleurstof?

— Ik moet u tot mijn spijt mededelen, mijnheer Macdara, dat zij helaas niet houdbaar zijn gebleken. Het blauw was nog het beste uitgevallen, maar het was niet tegen de ontkleuringsproef bestand.

— Luister eens hier, Helford, je hebt in de laatste weken met mijnheer Palmer samen gewerkt, nietwaar, aan de proeven om tot de samenstelling te geraken van een nieuwe springstof, veel krachtiger en veel gevaarlijker dan dynamiet, bariet, en petrol?

— Dat is inderdaad zo, mijnheer, antwoordde Helford, terwijl er enige bevreemding in zijn stem scheen te komen.

— Ik vraag je dit, omdat ik tot mijn spijt heb moeten constateren, dat mijn compagnon mij een weinig buiten deze aangelegenheid heeft gehouden, en zodoende moet ik mij wel tot onze chemicus wenden, ter verkrijging van nadere bijzonderheden, voegde hij er met een kort lachje aan toe.

— Dan zal ik u een teleurstelling moeten bereiden, mijnheer, hernam Helford, eingszins afgemeten, want mijnheer Palmer heeft slechts van mijn hulp gebruik gemaakt voor het bereiden van verbindingen, die reeds algemeen bekend zijn. U weet echter waarschijnlijk even goed als ik, dat uw compagnon zeer grote verwachtingen koestert van zijn nieuwe springstof, die haar kracht en betrouwbaarheid aantoonde. Het verbaast mij eigenlijk een weinig...

— Dat ik er niet meer van weet? vulde Macdara op doffe toon de zin aan, ja, ik vind het ook nogal vreemd, dat de ene compagnon geheimen heeft voor de andere en op eigen gelegenheid proeven neemt met een zijner uitvindingen. U bent dus volstrekt niet op de hoogte van de samenstelling van zijn springstof?

— Ik weet er volstrekt niets meer van dan u zelf, mijnheer,

— Dan wil ik u niet langer ophouden, waarde Helford, hernam Macdara snel. Ga dan maar weer aan uw werk en goed succes verder.

Hij wuifde even met zijn sterke hand ten afscheid en Helford verdween met een korte buiging.

Macdara bleef weer alleen en begon met korte stappen door het grote vertrek heen en weer te lopen.

— Hij zal het mij mededelen, mompelde hij voor zich heen.

Op dit ogenblik ging de deur snel open en Joseph Palmer, de campagnon trad binnen.

Hij was omstreeks tien jaar ouder dan Macdara, maar blijkbaar een levenslustig man, met grote zorg gekleed en met een orchidee in het knoopsgat.

Men trof hem steeds als een trouwe gast in een der nieuwste danspaleizen in de city, en hij scheen het vak van uitvinder zeer goed te kunnen verenigen met het beroep van bon viveur.

Hij was verre van kieskeurig in zijn middelen en men noemde algemeen zijn geweten zeer rekbaar.

Hij keek Macdara 'n ogenblik schuin aan, met iets als spot en leedvermaak in zijn kleine, doordringende grijze ogen, trok toen langzaam zijn handschoenen uit, hing zijn jas en zijn hoed op, bekeek zijn nagels eens en vroeg toen, terwijl hij voor Macdara stilstond.

— Nog altijd uit je humeur, compagnon? Je ziet er uit als zeven dagen slecht weer!

— Ik verzoek je dringend niet met me te spotten, Palmer, zei Macdara tussen de tanden. Ik vraag je nu voor de laatste maal of je van zins bent, mij op de hoogte te brengen van je uitvinding.

— En ik antwoord je voor de zoveelste maal, Macdara, dat ik er niet aan denk, antwoordde Palmer rustig, terwijl hij zijn sigarettenkoker te voorschijn haalde. Ik zou ook niet weten waarom ik je deelgenoot van mijn uitvinding zou maken, die tussen haakjes, gisteren haar beslag heeft gekregen. Het middel werkt

voortreffelijk en kan in grote hoeveelheden vrij gemakkelijk worden aangeemaakt. Ik heb het echter geheel alleen ontdekt, ik heb de formule opgesteld, ze zit hier in mijn binnenzak, als het je soms interesseert, en ik zie niet in waarom ik jou van de voordelen mee zou laten genieten.

— Maar voor de duivel, wij zijn toch compagnons! gromde Macdara, terwijl hij de vuisten balde.

— Ongetwijfeld, maar in het contract

betreffende onze vennootschap wordt nadrukkelijk gestipuleerd, dat geen van de beide contracterenden enig recht kan doen gelden op geldelijk voordeel, voortvloeiend uit de uitvindingen, die geheel en al het werk zijn van de ander; je zult je er dus in moeten schikken, dat ik het Palmerit, dat ik geheel alleen heb uitgevonden, ook alleen exploiteer. En laten wij nu alsjeblieft niet verder over de zaak spreken, daarbij blijft het.

## HOOFDSTUK II.

## EEN NOODLOTTIGE RAMP

Drie dagen waren verlopen sinds het in het vorige hoofdstuk beschreven gesprek plaats had.

Het was omstreeks acht uur in de avond. De kantoorbedienden van de chemische fabriek in de Bisshopstreet waren reeds lang naar huis en de fabriek lag daar donker en verlaten.

Maar eensklaps stond er een agent van politie, die de fabriek passeerde, stil en keek verschrikt naar een venster van de derde verdieping, waaruit een dikke rookwolk te voorschijn kwam.

— Goede hemel, dat is brand! riep de man uit.

Hij snelde naar de uitgang van het hoge hek, dat om de fabriek was opgetrokken, maar de ijzeren deur was stevig gesloten, hoe hij er ook aan rukte.

Toen trok hij zo hard hij kon aan de bel en nu kwam de waker, een bejaard man, toelopen en vroeg wat hij wenste.

— Wat ik wens? schreeuwde de politieagent, maar man, zie je dan niet dat je fabriek in brand staat?

Hevig verschrikt wendde de man zich om en keek achter zich, het was maar al te waar. Uit een der vensters walmde een dikke rookwolk, en daarachter was een rossig schijnsel zichtbaar.

— Heb je hier geen blusmiddelen in de fabriek?

— Ja zeker, in de fabriek zelf! jammerde het oude mannetje, maar de derde verdieping, dat is het kantoor!

— Laten wij hier niet staan kletsen! riep de agent opgewonden. Je hebt immers een telefoon? Bel dadelijk de brandweer op, jij kunt eerder in je loge zijn, dan dat ik bij de dichtstbijzijnde alarmpost ben.

De dodelijk verschrikte waker ijlde naar zijn loge, die zich naast de grote toegangspoort van de fabriek bevond en belde de brandweer op, na eerst het hek geopend te hebben voor de agent; die hem reeds vooruit was gesneld en die de trap al opvloog naar de derde verdieping.

Maar de man wist de weg niet en bovendien rolde hem al dikke rookwolken tegemoet, die hem bijna de adem benamen, en die een doordringende, bedwelmende reuk hadden.

Hij opende op goed geluk een deur, maar hij deinsde ijlings achteruit, want dadelijk schoot een steekvlam naar buiten, die hem bijna bereikt had.

Hij ijlde de trappen weer af en toen hij beneden kwam hoorde hij reeds in de verte het gebel van de stoombrandspuiten, die in vliegende vaart kwamen aanrijden.

De nachtwaker zat doodsbleek, bijna wezenloos van schrik, op een stoel, en blijkbaar niet in staat zich te bewegen.

— Bel dadelijk de heren van de fabriek op! riep de agent. Zit niet te sufzen, man. Wacht, ik zal het zelf wel doen.

Hij bladerde even in de telefoongids en belde toen het particuliere huis van de heer Joseph Palmer op.

Hij werd te woord gestaan door de butler, die hem verklaarde, dat zijn meester reeds om zeven uur het huis was uitgegaan en nog niet was teruggekeerd.

Hij had niet thuis gegeten, en de butler wist niet waar hij heen was.

Daarop belde de agent de andere compagnon op, die zelf aan het toestel kwam en hevig verschrikte op de tijding dat zijn fabriek in lichte laaie stond.

Want met onbegrijpelijke snelheid hadden de vlammen zich uitgebreid.

Zij loeiden nu reeds uit alle vensters van de derde verdieping en waren reeds overgeslagen naar de ramen van de zolder, met zijn brandbare stoffen!

De brandweer deed wat zij kon en de brandweerlieden streden als leeuwen tegen het woedende element, maar het was spoedig te zien, dat hier al het water van de Theems niet kon baten; de fabriek brandde letterlijk als een toorts.

De brandwachts konden dan ook niet anders doen dan de omliggende huizen nathouden en tien, twintig stralen op de brandende fabriek richten.

Langzaam namen de vlammen in kracht af, maar het was reeds één uur in de nacht, toen de vermoeide brandweerlieden eindelijk konden inrukken op een veiligheidspeleton na, voor de nablissing van de nog smeulende puinhopen.

Want van de fabriek van de firma Macdara & Palmer stonden alleen nog maar de vier muren.

Macdara was dadelijk na de ontvangst van de telefonische mededeling in zijn auto komen aanrijden, en hij had met

doodsbleek gelaat en gebalde vuisten op enige afstand toegekeken hoe zijn fabriek in vlammen opging.

Maar reeds na een half uur, toen het duidelijk bleek, dat er niets meer te redden viel, was hij met gebogen hoofd heengegaan.

De volgende ochtend stond het relaas van de brand in alle bladen, en men kon daarin ook het zonderlinge feit vermeld vinden, dat Joseph Palmer in het geheel niet naar zijn fabriek was komen omzien.

Sterker, hij was naar alle schijn in het geheel niet te Londen, want die nacht was hij niet thuis geweest, ofschoon hij aan zijn bediende niets had medegedeeld en deze hem zoals gewoonlijk verwachtte.

En van dat ogenblik af begonnen er zonderlinge geruchten de ronde te doen.

Het kwam aan het licht, dat de fabriek voor een groot bedrag op beurspolis verzekerd was, tegen een hoge premie.

Toch bleek uit niets, dat hier boos opzet in het spel was, tenminste niet dadelijk, en volgens de getuigenissen van het kantoorpersoneel en de accountant bloeide de zaak van de beide firmanten en de gelmiddelen stonder er uitstekend voor.

Vooraf Ducket, het oude kassiertje, verwierp met woedende verontwaardiging de geopperde mogelijkheid, dat men Palmer iets zou kunnen verwijten, ook al was hij nu toevallig niet te Londen. Het was te dwaas om er over te spreken, dat een man van zijn inborst, die bovendien op het punt stond een voordelige ontdekking te doen, zijn fabriek in brand zou hebben gestoken, zo verklaarde Ducket.

En spoedig zouden de feiten hem in het gelijk stellen, want twee dagen na de brand vond men onder de puinhopen van de fabriek het bijna geheel verkoolde lijk van Joseph Palmer.



Maar dit kon de ergste kwaaddekken-den toch niet aan het wankelen brengen, zij verklaarden nu, dat Palmer door de vlammen verrast was door de brand, die hij zelf had aangestoken.

Al deze praatjes groeiden aan tot een lawine van geruchten, er werd openlijk over gesproken in trams en autobussen en in kantoren en huiskamers, enz. met het gevolg, dat de politie er zich mee ging bemoeien en er een onderzoek werd ingesteld. Natuurlijk waren de journalisten er als de kippen bij en dagelijks kregen de krantenlezers het nodige te horen van deze cause célèbre.

De oude waker, Tom Field, werd gehoord, maar hij hield stijf en strak vol dat hij niemand zijn loge had zien passeren die avond en dat om vijf uur het gehele kantoorpersoneel was heengegaan.

— Maar, er was een afzonderlijke ingang voor het particuliere kantoor, om de hoek van het gebouw gelegen, en van zijn loge uit kon hij niet of moeilijk zien of daar iemand binnengegaan was.

Trouwens, het stond natuurlijk vast, dat Palmer terug was gekeerd, nadat hij om vier uur zijn kantoor had verlaten, anders had men zijn lijk onmogelijk onder de puinhopen kunnen vinden.

Weliswaar was het lichaam bijna geheel verkoold, maar aan zijn identiteit kon niet worden getwijfeld, want men vond aan een van de vingers zijn grote zegelring en zijn horloge met inscriptie werd bijna ongeschonden teruggevonden. Maar wat kwam Palmer in het kantoor doen?

Dat was de grote vraag en niemand zou er op kunnen antwoorden. Dat zou alleen Palmer hebben kunnen doen en hij was dood.

Het was een raadselachtig geval, maar reeds begon het publiek zich te gewennen aan de opvatting, dat men hier met boos opzet te doen had en dat

Palmer zelf daarvan als slachtoffer was gevallen. Tot er op een gegeven oogenblik iets onverwachts gebeurde.

De jonge chemicus, Jack Helford, werd gearresteerd op beschuldiging Joseph Palmer te hebben vermoord en daarna brand te hebben gesticht.

Spoedig wisten de bladen te vermelden, op welke gronden deze beschuldiging berustte. De dag te voren had tussen Palmer en Helford in het laboratorium een hevige woordenwisseling plaatsgehad, zelfs was het tot handtastelijkheden gekomen en de assistenten hadden de twee mannen moeten scheiden. De aanleiding tot die twist bleef niet lang geheim, want meedogenloos brachten de Londense dagbladen alles aan het licht. Uit hetgeen van de woordentwist opgevangen was, viel op te maken, dat Joseph Palmer in een vrouwenkwestie gewikkeld was, namelijk met de zuster en met de verloofde van Helford en de jonge chemicus was er de man niet naar dit straffeloos te dulden.

Maar er was meer; het werd bekend, dat Helford met Palmer had samengewerkt bij de samenstelling van een nieuwe springstof, het «Palmerit» en dat de formule ter vervaardiging van die stof spoorloos verdwenen was, terwijl verscheidene leden van het kantoorpersoneel zeer goed wisten, dat die formule bestond.

Natuurlijk was het mogelijk, dat de desbetreffende papieren zich in de zak van Palmer hadden bevonden, toen hij op die noodlottige avond op de fabriek kwam, en dat zij dus met hem verbrand waren, maar zeker was dat niet, en Helford was de enige, die iets meer dan de anderen kon weten van Palmer's uitvinding en die wist, hoeveel zij waard was.

Weer werd de oude nachtwaker, Tom Field, ondervraagd, maar hij verklaarde de jonge man die avond niet te hebben gezien.

Weliswaar, zo zei hij, bezat Helford een sleutel van de tweede ingang, die regelrecht naar de bureaulokalen en naar het laboratorium voerde, zodat deze dus binnen zou kunnen zijn gekomen, zonder dat hij, Field, het gezien had.

Onmiddellijk na zijn arrestatie had Helford zich met een zijner vrienden, die advocaat was, in verbinding gesteld en deze gevraagd of hij zich met zijn verdediging wilde belasten.

Deze had daarin toegestemd, maar besepte onmiddellijk, dat hij voor grote moeilijkheden zou komen te staan. Zijn client had namelijk geen alibi.

Jack Helford had op de bewuste dag in zijn eentje tussen zes en acht uur een grote wandeling gemaakt, zoals hij verklaarde en niemand tegengekomen, die zou kunnen verklaren, dat de jonge man in die tijd elders was geweest dan in de fabriek.

Het zag er dus tamelijk donker voor de jonge chemicus uit, ofschoon hij zelf zich niet in het minst ongerust maakte en er zeker van was, dat alles spoedig zou worden opgehelderd.

Intussen weigerde de verzekeringsmaatschappij beslist, een penny uit te betalen vóór onomstotelijk was uitgemaakt, dat de brand niet aan boos opzet was toe te schrijven.

Zij had experts naar de fabriek gezonden, die een grondig onderzoek instelden, maar het was zeer lastig onder de puinhopen nog enig spoor van opzet terug te vinden.

Van de gehele fabriek stonden immers niets meer dan de vier muren en een klein gedeelte van het kantoorgebouw.

Wel bleef het onverklaarbaar, dat de vlammen zo verbazend snel om zich hadden heen gegrepen, maar daar het opzet niet of niet meer te bewijzen viel, zo moest de maatschappij wel door de zure appel heen bijten en aan de overlevende firmant de hoge verzekeringsom uitbetalen.

Zo stonden de zaken, toen Thomas Macdara, een dag nadat Helford in hechtenis was genomen, het bezoek ontving van de eerste klerk, Fred Heywood.

## HOOFDSTUK III.

## EEN NOODLOTTIGE MEDEDELING

Heywood stond op de stoep van het kleine, ouderwetse huis aan de Finsburystreet, keurig gekleed, zijn bleek gezicht met een flauwe blos overtogen, en een sigaret tussen de lippen, en hield de blik gevestigd op het koperen bord naast de deur, waarop te lezen stond: « Thomas Macdara ».

De deur werd geopend door een huis-knecht, die hem even verbaasd opnam en daarna naar zijn verlangen vroeg.

— Is je meester thuis? kwam Heywood, een rookwolk uitblazend.

— Dat wel mijnheer, maar het is nog zeer vroeg, ik weet niet of mijnheer al ontvangt.

— Geef hem mijn kaartje en zeg hem, dat ik hem over een belangrijke zaak wil spreken, over een zeer belangrijke zaak.

De bediende nam het kaartje aan, wierp er een vluchtige blik op en liet daarna de bezoeker in een klein ontvangvertrek, terzijde van de vestibule.

Neuriënd nam Heywood plaats, zonder de sigaret uit de mond te nemen.

Enige minuten later keerde de bediende terug met het verzoek, hem te willen volgen.

Hij ging een eikenhouten wenteltrap op, en daarop opende de bediende een deur voor hem en liet hem een fraal gemeubeld vertrek binnen.

Macdara zat dicht bij een raam, voor zijn schrijftafel.

Hij had het visitekaartje nog in de hand en keek zijn bezoeker nieuwsgierig en onderzoekend aan.

Zonder op te staan, wees hij naar een stoel, wierp het visitekaartje op zijn bureau en zei:

— Wel, Heywood, wat kun je mij wel voor bizonders te vertellen hebben zo vroeg in de ochtend? Het moet wel iets zeer belangrijks zijn, dat je in mijn particuliere woning komt, inplaats van...

— Op uw kantoor? vulde Heywood de zin aan. Maar waarde patroon, dat kantoor bestaat immers niet meer; het verwondert mij, dat u niet beseft, dat uw fabriek is afgebrand; mij dunkt, dat u wel een... van de eersten moest zijn, om dit niet te vergeten.

Macdara had zijn gelaat naar de bezoeker gewend en richtte zich nu langzaam op.

Zijn wenkbrauwen gingen de hoogte in en er kwam een uitdrukking van verbazing en boosheid in zijn ogen.

De toon van zijn eerste klerk beviel hem in het geheel niet, evenmin als zijn gehele optreden.

Heywood had iets onbeschaamds over zich; hij had zijn een been over het andere geslagen, terwijl hij zijn patroon brutaal aankeek en met zijn rotting speelde.

Even was het stil in het vertrek.

Toen stond Heywood op en liep naar het schrijfbureau, waarop een wortel-

notenhoutenkistje stond, gevuld met dure importsigaren.

Heywood stak de hand uit, nam er een sigaar uit, rook er even aan en zei met overtuiging:

— Een uitstekend merk, u permitteert, patroon?

Zonder antwoord af te wachten, beet hij de punt van de sigaar en stak haar aan.

Maedara was zo verbluft over deze onbeschaamdheid, dat hij geen woord kon uitbrengen.

Heywood was al weer gaan zitten en had een dichte rookwolk uitgeblazen, toen Maedara uitbarste:

— Wat moet dat betekenen? Ben je dronken, Heywood? Pas op, want ik laat niet met mij spotten!

— Daar ben ik grondig van overtuigd, chef, zei Heywood, terwijl hij de sigaar van de ene naar de andere mondhoek liet rollen, maar laat ik u zeggen, dat ik volkomen nuchter ben. Alleen, ik heb uw sigaren altijd bijzonder graag geroken, en nu ik in de gelegenheid ben ze ook eens te proberen, nu grijp ik toe. Trouwens ik ben zeker, dat u er niet aan zoudt denken, mij een sigaar te weigeren over tien minuten!

Maedara stond langzaam op.

Er glinsterde een gevaarlijk licht in zijn donkere ogen.

Hij bedwong zich echter en vroeg, met een wrange glimlach om de dunne lippen:

— Laten wij ter zake komen, zeg mij het doel van je bezoek. Wat heb je mij voor belangrijks mede te delen?

— Dat komt aanstonds, patroon, antwoordde Heywood, die zijn ogen strak op het gelaat van de andere gevestigd hield. Laat mij beginnen met u een vraag te stellen, dan volgt de rest van zelf.

— Een vraag, jij aan mij? riep Maedara toornig uit. Wat bezielt je man? Als je dan niet dronken bent, dan moet je gek zijn!

— Ik ben zo gezond van geest als ik maar kon verlangen, hernam Heywood bedaard. Als u mij niet toestaat, u de vraag te stellen, wel des te erger voor u.

Hij was op zijn beurt opgestaan en scheen voornemens te zijn, zich naar de deur te begeven.

Maar er was iets in zijn stem, dat Maedara bewoog, haastig uit te roepen:

— Zo was het niet bedoeld, kom dan voor de dag met je vraag, maar maak het kort, ik heb niet veel tijd.

— O, ik zal u niet langer ophouden dan volstrekt noodzakelijk is, ik begrijp volkomen, hoe druk u het op het ogenblik hebt; mijn vraag is deze, ik zou van u willen weten, of u soms iets vermist?

Langzaam herhaalde de fabrikant:

— Of ik iets vermis? Ik zou niet weten wat.

— Toch niet? Bedenk u eens goed. U vindt het niet? Nu, dan zal ik u maar op weg helpen; u hebt iets tamelijk kostbaars verloren, één uwer gouden manchetknopen.

De stem van Maedara had een hese, ongewone klank, toen hij met moeite uitbracht:

— En waar zou ik die knoop verloren hebben?

— O, op een heel gewone plaats; in uw privékantoor, toen dat nog bestond.

— En, jij hebt die knoop gevonden?

— Ik maak u mijn compliment over uw scherpzinnigheid patroon; ja, ik ben de vinder. Ik vond die knoop... Eergisteren, des avonds... omtrent half acht...

Bij deze woorden week alle kleur uit het gelaat van de fabrikant.

Zijn ogen verwijdden zich en zijn lippen bewogen zich, zonder dat er enig geluid over kwam.

Heywood had met een loerende blik in zijn kleine ogen de verandering gade geslagen, welke er op het gelaat van Maedara plaats greep.

Deze had zich nu met geweld bedwongen en er verscheen zo iets als een

glimlach op zijn lijkleek gelaat. Maar zijn stem was schor, toen hij vroeg:

— Gij waart dus op die avond in het fabrieksgebouw?

— Ja, patroon, en meer in het bijzonder in het kantoor, dat, naar u natuurlijk weet, door een glazen schot van het particuliere kantoor der heren Macdara en wijlen Palmer was gescheiden.

— En, je hebt die knoop in je bezit? Heb je hem bij je?

— Hij zit in mijn zak, met nog een briefje, dat aan mijnheer Palmer was geadresseerd en dat geschreven heet te zijn door een zekere Miss Maud Fleming, de verloofde van Jack Helford.

Een ogenblik stond Macdara stokstijf, met uitpuilende ogen naar de klerk te staren.

Toen deed hij een sprong voorwaarts en het volgend ogenblik zou hij de ander bij de keel hebben gegrepen.

Maar Heywood had hem niet uit het oog verloren.

Hij deed bliksemsnel een paar passen achteruit en stak de hand in de zak.

Toen hij haar er weer uithaalde, blonk er een kleine revolver in, die op de borst van de fabrikant was gericht.

— Dat had ik wel gedacht, bromde hij spottend. U bent heel wat sterker dan ik, en u zoudt mij wel gaarne die beide dingetjes hebben afgenomen, niet waar?

Macdara gaf geen antwoord, maar keek de klerk aan met ogen, waarin schrik, woede en haat om de voorrang streden.

Toen vermande hij zich en ging bedaard naar zijn stoel.

Hij ging zitten, nam met bevende hand een sigaar, stak ze aan en vroeg toen:

— Ik denk, dat dit een handelszaak gaat worden, Heywood?

— Dat hebt u ineens geraden! riep de klerk uit. Nogmaals, mijn compliment!

— Je hebt... iets gezien?

— Alles!

— Alles? Laat eens horen?

— Ik kan kort zijn; ik kwam ongeveer kwart voor zeven naar kantoor, omdat ik iets in mijn lessenaar had laten liggen, dat ik volstrekt nodig had!

— Mag ik weten, hoe het komt, dat de portier u in het geheel niet gezien heeft?

— Dat was louter toeval; toen ik aan het hek wilde aanschellen, zag ik dat de deur aanstond, en dat Tom Field juist naar de overkant liep met een kan in de hand; misschien wilde hij bier halen of iets dergelijks; ik wachtte natuurlijk niet op hem, maar ging naar binnen. Ik was nog geen vijf minuten in het kantoor of ik hoorde de gangdeur van uw eigen kantoor opengaan. Nieuwsgierig als ik ben, bleef ik stil staan, waar ik was en dat was juist bij het glazen schot. U kunt natuurlijk niet weten, dat wij zo indiscreet zijn geweest, op een verborgen plekje de verf van de ruit te hebben gekrabbd, zodat wij wel eens een blik in uw kantoor konden werpen, zonder dat u het zaagt, maar het is zo. Weet u, wie er binnenkwam? Maar wat vraag ik; natuurlijk weet u het! U zelf hebt hem waarschijnlijk het gefingeerde briefje van Miss Maud Fleming geschreven, waarin zij mededeelde, dat zij de gelukkige Palmer om zeven uur in zijn privé-kantoor zou komen opzoeken. Ja, u had het prachtig voor elkaar gebracht en als niet het noodlot in de vorm van mijn bescheiden persoonsje tussen beide was gekomen, dan zou er nooit een haan naar gekraaid hebben, dat u Palmer hebt vermoord...

Heywood had dit laatste op fluisterende toon gezegd, maar toch sprong Macdara dodelijk verschrikt op en zei op hese toon:

— Stil man, stil!

— Aha, ik zie dat mijn kleine opmerking doel heeft getroffen, hernaam Heywood, met een vals lachje. Maar laat ik eerst even mijn verhaal vervolgen. Pal-

mer kwam dus binnen. Hij wierp een blik op zijn horloge, daarna op de pendule en ging in een stoel zitten, na zijn overjas te hebben uitgetrokken en zijn hoed aan de kapstok te hebben gehangen. Blijkbaar verwachtte hij iemand en ik vroeg mij verbaasd af, wie dat kon zijn, toen de deur achter hem heel zachtjes openging... en er iemand te voorschijn kwam, die ik heel goed kende. Ik begreep eerst niet, waarom hij zo zachtjes binnenkwam, en toen ik het begreep was het al te laat... de man, die zo katachtig was binnengekomen, hief een dolk op en stak die de ander in in de nek... en die man waart gij! Ik was zo ontzet, dat ik zelfs geen kreet kon slaken en daaraan heb ik zeker het behoud van mijn leven te danken, mijnheer Macdara! Nu, de rest is in enkele woorden verteld: Palmer zakte van zijn stoel op de grond in elkaar, zonder een kreet te slaken en gij staakt de hand in zijn binnenzak en naamt er zijn portefeuille uit, zocht er enige tijd met koortsachtige haast in en nam er toen enige papieren uit, welke gij in uw eigen zak liet glijden. Daarop verliet gij het vertrek. Toen mijn eerste schrik voorbij was, begreep ik, dat hier een goede slag te slaan was... ik wachtte nog even en opende toen voorzichtig de tussendeur. Dadelijk trok iets wits mijn aandacht, ik nam het op en zag dat het een briefje was, door Miss Maud Fleming ondertekend, maar dat bij nader onderzoek in het geheel niet door haar geschreven bleek te zijn. Want zij was sinds drie dagen uitstедig en zou niet terugkeren voor over twee dagen. En toen vond ik nog de manchetknoop, die ik ogenblikkelijk herkende. Daarop snelde ik weg door de deur, terzijde van het fabrieksgebouw. Maar één ding had ik niet voorzien... namelijk dat gij in staat zoudt zijn, de gehele fabriek in brand te steken, om uw misdaad te bemantelen. In het eerst begreep ik volstrekt niet, met welk doel gij Palmer

gedood had, maar nu weet ik het heel goed; de papieren, welke gij hem hebt afgenomen, bevatten de formule van het Palmerit, de nieuwe springstof, door uw slachtoffer ontdekt.

Na deze woorden bleef het geruime tijd stil in het vertrek.

Macdara keek als wezenloos voor zich heen en scheen de tegenwoordigheid van de man, die getuige was geweest van zijn misdaad, geheel vergeten te zijn.

Maar nu richtte hij zich op, maakte een beweging met zijn schouders, alsof hij 'n zware last wilde afwentelen en keek Heywood onderzoekend aan.

Toen zei hij slechts dit ene woord:

— Hoeveel?

— Nu, mij dunkt, dat tienduizend pond niet te veel verlangd is, antwoordde Heywood bedaard.

— Tienduizend, stamelde Macdara, verblekend. Maar zoveel bezit ik in het geheel niet.

— Misschien niet in contanten, maar dat zal niet lang duren. Maar gij zult zien, dat gij niet met een onredelijk man te doen hebt. Ik wil u de tijd geven. U betaalt mij nu op slag duizend pond en de rest zal ik binnen enkele maanden komen opvragen, wetend dat u ze mij wel zult betalen, want anders...

Heywood voltooide de zin niet, maar maakte een veelzeggend gebaar in de richting van zijn hals, hetgeen Macdara een onderdrukte kreet van ontzetting uitlokke.

Hij sprong op en trok een lade van zijn schrijfbureau open.

Daaruit nam hij zijn chequeboek en vulde haastig een cheque ten bedrage van duizend pond sterling in.

Hij stak Heywood het papier toe, die zijn revolver nog altijd in de hand had en zei op korte toon:

— De manchetknoop en het briefje.

Heywood zei, met een hatelijke glimlach om de dunne lippen:

— U spreekt toch zeker niet in ernst? Denkt u dat ik die kostbare bewijzen uit handen zal geven vóór gij de overige negen duizend pond hebt betaald? Neen, die dingetjes blijven in mijn zak, totdat onze aangename handelsbetrekkingen geëindigd zijn.

Hij greep zijn hoed en ging ruggelings naar de deur, de revolver steeds op de fabrikant gericht.

Daar gekomen zei hij:

— Het blijft dus afgesproken, u krijgt uw manchetknoop en het vervalste briefje, zodra u de rest van het bedrag hebt afbetaald en ik zou u in uw eigen belang aanraden, er niet al te lang mee te wachten, want u weet het...

En nogmaals maakte hij het gebaar naar zijn hals, met een lelijke grijns op zijn bleek gelaat.

Toen draaide hij vlug de kruk van de deur om en het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Geruime tijd bleef Macdara onbewe­gelijk, met gebalde vuisten en doods­bleek gelaat, midden in het vertrek staan en staarde naar de gesloten deur.

Toen kwam het sissend over zijn lippen:

— Je weet te veel man, en ik ben niet van zins, je negenduizend pond te betalen. Heywood, ik geloof dat je jezelf, in plaats van mij de strop om de hals hebt gehaald.

---

## HOOFDSTUK IV.

## AAN HET VERKEERDE KANTOOR

Het was omstreeks elf uur in de avond van dezelfde dag, toen Thomas Macdara zijn huis verliet.

Hij was zeer eenvoudig gekleed en had de kraag van zijn jas hoog opgeslagen.

Voor de huisdeur bleef hij even stilstaan en wierp een onderzoekende blik om zich heen.

Toen liep hij haastig door de kleine voortuin en riep de eerste de beste huurauto aan.

— Tower Bridge Hammersmith —, chauffeur, beval hij.

Hij stapte in, trok het portier dicht en liet zich achterover in de kussens vallen.

Zijn gelaat was bleek, maar er lag een sombere vastberaden uitdrukking op.

Een half uur verstreek en toen hield de auto stil dicht in de buurt van de machtige Tower Bridge.

Macdara betaalde de chauffeur waarbij hij zoveel mogelijk in de schaduw trachtte te blijven en haastte zich daarop de Theemskade af.

Spoedig bevond hij zich in een der armelijkste wijken van Londen, waar ook de misdaad hoogtij viert.

Nu en dan stond Macdara besluiteeloos stil, maar eindelijk ging hij een wijnhuis in de Canonstreet binnen.

Er zaten een vrij groot aantal bezoekers, waaronder enige dokarbeiders, maar voor het merendeel mannen met een woest, gemeen uiterlijk, die bij kleine groepjes aan de morsige tafels zaten te drinken.

Macdara zocht een plaatsje uit, trachtte zoveel mogelijk onopgemerkt te blijven en bestelde een glas wijn, dat hem gebracht werd door een halfwas kellner in zijn hemdsmouwen en met een vuile boezelaar voor.

Hij liet zijn bliken door de gelagkamer dwalen en bijna overal zag hij verweerde, rode gezichten van dronkaards.

Maar tenslotte bleven zijn ogen gevestigd op een tweetal mannen, die niet ver van hem vandaan waren gezeten en die volkomen nuchter schenen te zijn.

Ook hun uiterlijk was echter voor het overige verre van vertrouwen wekkend.

Zij droegen een smerige trui, wijde broeken en een slappe pet met een grote klep, die voor de helft hun grof gelaat beschaduwde, waarop allerlei harts-tochten te lezen waren, die in deze buurt zo welig tierden.

De fabrikant keek de grootste van de beide mannen een tijdlang vorsend aan, totdat deze, wien dit blijkbaar verveelde, naar hem toe kwam en op norske toon vroeg:



— Mag ik weten waarom je al het moois van mij afkijkt? Heb ik soms iets van je aan? Bevalt de kleur van mijn haar je niet? Zeg het maar gerust, hoor, maar kijk dan een andere kant uit.

Inplaats van zich kwaad te maken over deze woorden, stond Macdara op, keek de man tegen over hem een ogenblik glimlachend aan en zei toen, zo zacht dat deze alleen hem kon horen:

— Ik keek je zo strak aan, omdat ik naar iemand zoek, die ongeveer jouw gezicht heeft. Zou je vijfhonderd pond willen verdienen?

— Vijfhonderd pond? Dat is een bom duiten, patroon. En natuurlijk antwoord ik: ja, die wil ik wel verdienen, kom maar eens over de brug en zeg me wat ik daarvoor doen moet?

— Dat zal hier onmogelijk gaan, er zijn te veel mensen fluisterde Macdara. Weet jij geen plek, waar wij ongestoord kunnen praten?

— Wel tien, maar dan moet ik eerst mijn kameraad even waarschuwen.

— Ga je gang maar vertel hem vooral niet wat ik je gevraagd heb; aanstonds zal het je wel blijken waarom niet.

De man verwijderde zich en sprak gedurende enige ogenblikken met zijn kameraad, die onverschillig knikte en daarop opstond, om zich bij een ander groepje drinkers te voegen.

De man met de geruite pet ging weer naar Macdara terug en zei:

— Nu ben ik tot je dienst, patroon. Ga maar met me mee, als niemand het mag horen, waarmee ik de vijfhonderd goudvinken kan verdienen, dan weet ik wel een goede plaats.

De twee mannen verlieten de kroeg en gedurende enkele ogenblikken liepen zij zwiingend naast elkaar, terwijl de man met de pet zijn metgezel nu en dan tersluiks van terzijde opnam.

Na een kwartier lopen hadden zij een plek bereikt, waar juist een viertal huf-

zen, oorlogsrüinen, die op instorten stonden, waren afgezet.

Het terrein was met een schutting afgesloten, maar daarin bevond zich een kleine deur, die niet gesloten bleek te zijn, want de man uit de kroeg deed haar open en maakte zwiingend plaats voor Macdara, opdat deze zou kunnen binnentreden.

Even aarzelde de fabrikant, maar zijn hand ontmoette in zijn zak de kolf van zijn revolver en dat scheen hem moed te geven en zijn besluiteloosheid te overwinnen.

Hij ging dus het deurtje door en de ander volgde hem.

Op het midden van het terrein, dat vol puin lag, stonden de beide mannen stil.

De plek was goed gekozen, want hier zou zeker niemand hen kunnen horen.

— Begin maar eens met mij de naam te noemen, waarmee ik je moet aanspreken, dat is gemakkelijker zei Macdara.

— Ik heet Jim Brandy, antwoordde de ander. U begrijpt dat de kameraden wel eens grappen maken op die naam, maar zij doen het nooit waar ik bij ben, voegde hij er op dreigende toon bij. (\*)

— Dat kan ik mij begrijpen, hernam de fabrikant, met een snelle blik naar de brede borst en de gespierde ledematen van de man, die tegenover hem stond. Gij ziet er uit als iemand, die niet gewend is zich voor de gek te laten houden en die van zich af weet te slaan.

— Dat kan ik je verzekeren, gromde Jim Brandy, ik heb er al menigmaal een neergeslagen, en die had dan geruime tijd gelegenheid om grappen over mijn naam te verkopen.

— Zo, zo, en is het niet wel eens voorgekomen, dat zij in het geheel geen gelegenheid meer hadden, om zich ten

(\*) Brandy is de Engelse naam voor cognac.

uwe koste te vermaken? vroeg Macdara terwijl hij de ander aankeek.

— Zo, waait de wind uit die hoek? Nu, veel tijd heb ik toch niet, laat maar eens horen wat de zaak is.

— Heb je wel eens een vijand gehad, die te veel was op deze aarde?

Brandy knikte zwijgend.

— Wat deed je dan?

— Ik zocht hem op, ik smeed hem een leeg bierglas naar het hoofd of soms een vol, want onder ons mensen is het geen gewoonte om onze visitekaartjes te wisselen en dan gingen wij elkaar met het mes te lijf, en ik verzeker u, dat het minstens net zo eerlijk toeging als onder heren van uw slag, als zij op de degen duelleren.

— Zo mag ik het horen, maar veronderstel eens, dat ik zelf een vijand had, die ik echter om verschillende redenen niet aldus kan behandelen en die ik toch tot iedere prijs wil laten verdwijnen, zou jij de man zijn, om dat werk voor mij te doen?

— U noemt daar nog al zo iets op; dat moet dus doodslag worden?

— De naam, die je er aan geven wilt, kan mij miander schelen, zei Macdara schouderophalend. Er leeft hier te Londen een man, die moet verdwijnen, anders zou ik zelf verloren zijn, en het hemd is nader dan de rok; kort en goed wil je voor de som, die ik je zoeven noemde, die man opzoeken en zorgen dat hij mij niet meer kan benadelen?

— Vijfhonderd pond voor een mensenleven, kwam Jim Brandy, minachtend met de vingers knippend. Dat kunt u niet menen; maak er duizend van en dan kunnen wij misschien met elkander praten.

Macdara bedacht zich niet lang, hij wist wel dat hij geen keus had.

Hij zei dus haastig:

— Goed dan, ik zal je duizend pond betalen, zodra het is afgelopen.

— Hoho, een ogenblik, mijn waarde heer, zei Jim Brandy spottend, laten wij

niet te hard van stapel lopen, er valt nog heel wat te bepraten, voor het zover is; ten eerste, wie waarborgt mij dat u zult betalen, daar u heel goed weet, dat ik geen aanklacht wegens wanbetaling kan indienen. Dan zou ik er zelf intippelen en bovendien ken ik uw naam niet eens.

Macdara beet zich op de lippen, en toch kon die opmerking hem onmogelijk verrassen, want zijn toekomstige medeplichtige zou natuurlijk niet in het wilde weg iets voor hem doen.

Maar toch besloot hij, zijn identiteit niet dadelijk prijs te geven.

Hij had zijn plannen reeds gemaakt, en daarna zou hij nu ook handelen.

— Ik heet Stephan Airedale en ik woon in de King Edward street 29; natuurlijk kun je naar de waarheid van mijn verklaring informeren. Om je te bewijzen hoezeer ik je vertrouwd zal ik je vijftig pond vooruit betalen en dan nog eens duizend als alles achter de rug is.

— Dat noem ik zaken doen, bromde Jim Brandy. En laten wij nu de hoofdzakelijk niet vergeten; hoe is de naam van die man?

— Adolph Heywood, hij woont in Maiden Lane 317.

En nu gaf Macdara een zeer nauwkeurige beschrijving van de man, die hij om het hoekje wilde helpen.

Hij nam Jim bij de arm en zei hees:

— Als het enigszins mogelijk is, moet het morgen of overmorgen gedaan zijn.

— Ik zal mijn best doen, antwoordde Brandy kortaf. Kom nu maar over de brug met het voorschot. Morgenochtend ga ik mij overtuigen of gij mij niet voor de gek hebt gehouden wat uw adres betreft en dan zullen wij verder zien.

Macdara had zijn portefeuille uitgehaald en nam er nu vijf biljetten van tien pond uit.

Jim Brandy bekeek de biljetten aandachtig en stak ze toen als een prop in zijn broekzak.

— All right, patroon! zei hij droog. De zaak is hiermede beklonken; als het gebeurd is zal ik het u laten weten.

Hij knikte Maedara even toe en ging toen door de lage deur in de schutting weer weg, zonder zich verder om zijn lastgever te bekommeren, die spoedig maakte dat hij uit deze buurt weg kwam, vervuld van een helse vreugde over het voorlopig welslagen van zijn plan.

Jim Brandy liep met de handen in de zakken en zachtjes voor zich heen fluitend, naar de herberg terug, zonder zich te overhaasten en blijkbaar in het minst niet aangedaan door de wetenschap, dat hij binnen weinig uren een vreselijke misdaad zou moeten plegen.

Hij trok de deur van het drankhuis open en wenkte zijn kameraad, die met een paar andere mannen zaten te praten.

De man stond aanstonds op en verliet de gelagkamer, om zich bij Jim Brandy te voegen.

Enige tijd bleven de twee mannen zwiingend naast elkander lopen en toen vroeg degene, die in het drankhuis was achter gebleven aan Jim Brandy:

— Wel, wat kan Maedara je nu in 's hemelsnaam wel te vertellen hebben gehad, Edward?

— Daar zul je misschien een weinig van opkijken, beste Charles, antwoordde de ander. Mijnheer Maedara, compagnon van wijlen mijnheer Palmer, heeft mij het vriendelijk voorstel gedaan voor een bedrag van duizend pond zijn eerste klerk, Haywood, van het leven te beroven, mij, John Raffles!

Zijn metgezel had moeite een kreet van verbazing en afschuw te bedwingen.

Hij stond stil en zijn gelaat was naar dat van zijn makker opgeheven.

— Ja 't is wel merkwaardig en een zonderlinge speling van het noodlot, zei hij toen op zachte toon. Dat die man zich juist tot jou moest wenden.

De man, die deze woorden sprak, had wel gelijk.

Inderdaad, Jim Brandy was niemand anders dan John Raffles, alias Lord Lister, de lang gezochte vijand van Scotland Yard!

Gehoor gevend aan een van zijn grilten, had Raffles die avond, in gezelschap van zijn trouwe vriend, Charles Brand, zijn huis aan de Cromwell Street verlaten, waar hij onder de naam van Lord William Aberdeen sedert jaren woonde.

Beiden hadden zich met grote zorg vermomd, want het had oorspronkelijk in hun bedoeling gelegen, weer een bezoek te brengen, aan een der dievenkroegen, in de hoop, dat zij de plannen zouden kunnen ontdekken van de Bende der Raven, wier leden in de laatste tijd weer veel van zich hadden doen horen.

Zo waren zij ook bij toeval in de herberg in de Canonstreet te recht gekomen en daar had Maedara, zonder enig vermoeden te hebben van de ware aard van de man, die hij in zijn vertrouwen had genomen, de Grote Onbekende ontmoet, en hem het afschuwelijke voorstel gedaan zijn vijand uit de weg te ruimen.

Het duurde enige tijd vóór Charles Brand van zijn verbazing en afschuw was gekomen.

— Ik begrijp niets van de gehele zaak, mompelde hij, waarom wil Maedara zijn eerste klerk van het leven beroven?

— Ja, dat is zeker vreemd, zei Raffles nadenkend. Je begrijpt wel, dat ik hem daar moeilijk naar kon vragen en hij zou er mij trouwens toch geen antwoord op hebben gegeven. Maar, dat hier iets vreselijks achter schuilt, is zeker en dat moeten wij trachten te ontdekken, want misschien staat het wel in verband met de tragedie in de fabriek van Maedara en Palmer en met de misdaad, waarvan de ezelachtige politie, met Phileas Baxter aan het hoofd, mijn protégé, Jack Helford, verdenkt!

## HOOFDSTUK V.

## RAFFLES STELT EEN ONDERZOEK IN

De zogenaamde Jim Brandy dacht er natuurlijk geen seconde aan, zich te vergewissen of Stephan Airdale en Macdara identiek met elkander waren, en of de eerstgenoemde werkelijk in de King Edward Street woonde.

Daarin stelde hij in het geheel geen belang en hij begreep heel goed, dat Macdara een andere naam had opgegeven en onder die naam in de King Edward Street kamers had gehuurd.

Hij had de fabrikant, wiens portret trouwens in alle bladen had gestaan, op het eerste gezicht herkend, toen hij in de herberg in de Canonstreet verscheen, vooral ook omdat hij meer reden had dan ieder ander, zich voor de fabrikant te interesseren.

Hij immers was de patroon van de jonge Jack Helford, die op kosten van de Grote Onbekende zijn studies als chemicus had voltooid en daarna de betrekking aan de fabriek had gekregen.

Raffles kende de jonge man reeds enige jaren, en hij zou veeleer aan zich zelf getwijfeld hebben, dan aan zijn beschermeling.

Het denkbeeld dat Helford een zo vreselijke misdaad zou hebben gepleegd kwam hem aanstonds zo bespottelijk voor, dat hij zich zodra hij van de arrestatie hoorde, naar Scotland Yard begaf, en daar aanbood, een zeer hoog losgeld te betalen, opdat Helford weer op vrije voeten zou worden gesteld.

Hij moest echter vernemen, dat ter zake van dergelijk kapitale misdaden geen borgsom werd aangenomen en dat hij zelfs zijn beschermeling niet zou mogen zien.

Hij slaagde er alleen in de jonge advocaat, Richard Kappler, de vriend van Helford, en door deze met diens verdediging belast, te spreken te krijgen.

Het had Raffles veel genoeg gedaan, dat ook Kappler geen seconde twijfelde aan de onschuld van zijn beschermeling.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen Raffles van deze tocht terugkeerde en de bibliotheek van het huis in de Cromwellstreet binnentrad, waar Charles Brand hem wachtte.

De jonge man sprong op en vroeg:

— Welnu?

— Men houdt hem gevangen, riep Raffles moedeloos uit.

Hij bleef een ogenblik zwijgend voor zich uitzien en hernam toen:

— Nu, als Scotland Yard dan bij haar ezelachtigheid blijft volharden, dan zullen wij aan het werk moeten gaan en de ware moordenaar trachten op te sporen. Ik heb om twee uur hier een afspraak met Kappler, die dan met Helford gesproken heeft en ons misschien wat anders kan mededelen. Wij hebben dus nog enige uren de tijd en die moeten wij besteden aan het onderzoek van de vraag wat toch wel de aanleiding kan

zijn van de plotselinge vijandschap tussen Macdara en zijn eerste klerk, Heywood, een vijandschap zo hevig, dat de fabrikant zelfs een sluismoordenaar op zijn tegenstander afzendt. Wij zullen die Heywood eens bespieden, mijn jongen, want er is iets wat mij zegt, dat hij een zekere rol vervult in het geheimzinnige drama, dat zich in de fabriek heeft afgespeeld, en waarvan Palmer het slachtoffer is geworden. Heb je lust om er eens op uit te gaan?

— Natuurlijk, ik ben dadelijk tot je dienst, Edward.

— Goed, informeer dan naar de woonplaats van Heywood en tracht zoveel mogelijk bijzonderheden omtrent zijn persoon te weten te komen.

Charles Brand liet geen tijd verloren gaan.

Er was nog volstrekt geen aanleiding, om zich onherkenbaar te maken en daarom schoot hij zijn jas aan, nam zijn hoed en verliet het huis, om op straat een taxi aan te roepen, en zich naar het huis van Jack Helford te laten rijden, waar hij hoopte het adres van Heywood te kunnen vernemen.

De deur werd geopend door een jong meisje, met een bleek gelaat, dat maar al te duidelijk de sporen van tranen vertoonde.

Het was Ellen, de zuster van de chemicus.

Brand die haar vluchtig kende, nam zijn hoed af en zei:

— Het spijt mij, Miss, dat ik u moet lastig vallen, nu gij u in zulk een droevige toestand bevindt. Maar Lord Aberdeen is vast voornemens uw broeder bij te staan, en gij wilt het mij dus wel vergeven, als ik u verzoek in de boeken van uw broeder na te zien of hij misschien de adressen van het kantoorpersoneel van de heren Macdara en Palmer heeft genoteerd.

Het meisje keek hem even verbaasd aan en zei toen:

— Ik weet niet of die adressen u van dienst kunnen zijn, maar ik weet wel, dat mijn broeder ze had genoteerd. Ik zal ze u geven. Wilt u Lord Aberdeen mijn hartelijke dank overbrengen voor zijn hulp? Natuurlijk weet ik dat mijn broeder volkomen onschuldig is, maar wie weet hoe lang het nog kan duren, voor de politie haar dwaling inziet.

Zij had Brand plaats laten nemen op een eikenhouten bank in de vestibule en verwijderde zich nu, om even later terug te keren met een klein registertje, hetwelk zij opengeslagen aan Brand toereikte.

— Daar staan de namen en de adressen van het kantoorpersoneel, van de beide compagnons en van de werkbazen der fabriek genoteerd, mijnheer Brand. U kunt ze overschrijven of het boekje medenemen, zoals u wilt.

— Dan neem ik liever het boekje even mede, Miss, ik heb geen tijd te verliezen, riep Brand. Natuurlijk zullen wij u onmiddellijk op de hoogte stellen, als wij enig spoor van de ware misdadiger hebben ontdekt.

Hij nam met een buiging afscheid en verliet haastig het huis met het boekje in de zak.

Hij had de taxi laten wachten, zocht even naar het adres van Heywood, dat hij spoedig had gevonden, en gaf het de chauffeur op.

Op een twintigtal meters van het huis van Heywood liet hij de auto stoppen, stapte uit, betaalde de chauffeur en zond hem weg.

Van dat ogenblik af begon hij een grondig onderzoek, waarbij hij zich zo weinig mogelijk bloot gaf en dat bijna twee uur duurde.

Hij was verscheidene belangwekkende gegevens rijker, toen hij terugkeerde, om Raffles verslag te gaan uitbrengen.

Intussen waren er weer nieuwe dagbladen uitgekomen, die nadere bijzonderheden brachten betreffende het drama in de chemische fabriek; het was

maar al te duidelijk, dat verscheidene redacties vooringenomen waren tegen de jonge Helford, omdat er nu eenmaal een schuldige gevonden moest worden. Men rekende het hem zwaar aan, dat hij niet kon of wilde opgeven, waar hij die avond van de fabrieksbrand tussen zes en acht uur was geweest en voorts het feit, dat hij een heftige twist met Palmer had gehad, wegens diens gedragingen tegenover zijn zuster en zijn verloofde.

En dan werd er nog iets anders bekend; het feit, dat de jonge chemicus in zekere zin met Palmer had samen gewerkt, toen deze bezig was met het beproeven van een nieuwe springstof, waarvan echter niemand de samenstelling kende.

Raffles las dit alles met een flauwe glimlach om de lippen, terwijl hij nu en dan minachtend de schouders ophaalde.

Hij had zijn lectuur juist beëindigd, toen Brand terug keerde en hem dadelijk in de bibliotheek opzocht.

— Wel, beste Charles, heb je iets ontdekt, wat ons behulpzaam kan zijn? begon Raffles terwijl hij de kranten op zijde schoof.

— Het is misschien niet veel wat ik heb uitgevonden, maar ik ben overtuigd, dat je er je voordeel mee zult doen. Heywood woont daar in de Maiden Lane op kamers, hij wordt door mensen, die hem kennen, beschreven als een jonge doordraaier, die nog al eens aangeschoten thuiskomt. Sedert gisteren schijnt er een grote verandering ten goede in zijn financiële toestand te hebben plaats gegrepen, want ofschoon hij natuurlijk wegens de fabrieksbrand tijdelijk buiten werk is, kocht hij vanochtend een splinternieuw motorrijwiel, nieuwe kleren en andere fraaligheden en gisteravond is hij met een opzichtige dame in een chique nachtrestaurant gezien. Kortom, onze vriend Heywood schijnt het voor de wind te gaan.

— Kan er sprake zijn van een erfenis?

— Daar heb ik navraag naar gedaan, maar niemand weet er iets van.

— Nu, dan is dat zeker een zaak om te onthouden, zei Raffles peinzend. Wie weet staat het in verband met het verzoek van Macdara om de jonge snuiter uit de weg te ruimen. Volgens mij staat het vast, dat een man, die een ander alleen maar haat, nooit een derde zou opdragen om die man te doden. Het wordt echter anders, wanneer die man in een of ander opzicht gevaarlijk voor hem kan worden, want dan neigt men er nogal spoedig toe, zich de diensten van anderen te verzekeren, vooral wanneer men er van overtuigd is, daardoor geen gevaar te lopen.

— Maar in welk opzicht in 's hemelsnaam, zou de jonge Heywood Macdara kunnen benadelen, en wel zo ernstig, dat de fabrikant het op zijn leven voorzien heeft?

— Daarop kan maar een antwoord zijn, Charles, die Heywood heeft het een of ander geheim van Macdara in zijn bezit, waarvan de openbaarmaking de fabrikant aan de rand van de afgrond zou kunnen brengen, of misschien nog erger.

— Daarmee ben ik het eens, maar ik begrijp volstrekt niet wat het zou kunnen zijn.

— Wij zullen het spoedig genoeg weten, want nog vanavond ga ik naar de man toe, die ik in opdracht van Macdara had moeten vermoorden. Ik zal echter heel iets anders doen, maar wat, dat zal van de omstandigheden afhangen.

Hij liep even, nadenkend, in het vertrek heen en weer, en vervolgde, terwijl hij voor Brand bleef stilstaan:

— Heb je de pas uitgekomen bladen al gelezen?

— Nog niet. Bevatten ze veel nieuws?

— Neen, alleen wint de mening hoe langer hoe meer veld, dat Helford wel

de man zal zijn, die Palmer gedood heeft.

— Maar voor de drommel, daar moet hij dan toch een reden voor gehad hebben?

— Men schijnt in dit geval minnenijd een voldoende reden te achten, kwam Raffles schouderophalend. Maar toch vertellen de bladen nog iets nieuws, het schijnt, dat mijn protégé enig aandeel heeft gehad in de proeven, welke de vermoorde fabrikant met een nieuwe en zeer krachtige springstof heeft genomen. De bladen zeggen het wel niet, maar het is toch tussen de regels door te lezen, dat velen Helford er van verdenken, de formule voor de samenstelling van die springstof te hebben willen stelen, of het inderdaad gedaan te hebben.

— Wacht eens, riep Brand uit. Zijn zuster heeft mij een notitieboekje meegegeven, waarin ik de adressen van de klerken en de klerkbazen van de fabriek vond. Daar staan ook enige aantekeningen in, waaruit jij waarschijnlijk beter zult wijs worden dan ik, want jij hebt immers ook scheikunde gestuurd?

Hij had het notitieboekje uit zijn zak gehaald en overhandigde het aan Raffles, die het begon te doorbladeren en nu en dan een zacht gegrom liet horen.

Toen klapte hij het boekje dicht en zei:

— Ik ben blij dat de justitie dit kleine boekje niet in handen heeft gekregen, want zij zou in staat zijn er een nieuw bewijs tegen Helford uit te putten; ik vind hier en daar een paar losse aantekeningen met betrekking tot de nieuwe springstof, maar het is volgens mij volkomen duidelijk, dat Helford niet op de hoogte is geweest van de eigenlijke samenstelling en slechts behuipzaam was bij het bereiden van een onmisbaar bestanddeel, dat echter algemeen bekend is: *picrine-zuur*.

Hij opende het boekje opnieuw en zei na enige tijd:

— Er staan ook adressen in van de boekhouder, de facturist en de beide klerken. Wij zullen die heren eens opzoeken, nog vóór wij naar Heywood gaan, want misschien kunnen zij ons wel nuttige inlichtingen verschaffen.

Hij liet zich in een stoel vallen en vervolgde:

— Laten wij nu eens trachten de zaak zo zuiver en eenvoudig mogelijk te stellen. Macdara en Palmer beheren beiden een chemische fabriek, die vooruitgaande is, maar die zucht onder gemis aan bedrijfskapitaal. Palmer werkte aan een nieuwe springstof, een uitvinding, die hem 'n kapitaal moet kosten, en Macdara is een man, die te weinig geld heeft, om aan al zijn wensen te kunnen voldoen. Er breekt brand uit in de fabriek en de vlammen grijpen om zich heen met een snelheid, welke de brandweer zelfs als « onbegrijpelijk » kenschetst. In een paar uren ligt de gehele fabriek in de as, die tussen hoekjes, zeer hoog verzekerd is. Onder de puinhopen vindt men het bijna geheel verkoolde lijk van Joseph Palmer. Verder staat vast, dat de brand is uitgebroken, niet in de fabriek zelve, maar op de verdieping waar de kantoren zijn; heb ik iets over geslagen?

— Niet dat ik weet.

— Laten wij nu eens aannemen, dat Palmer de brandstichter is, en dat hij de daad bedreven heeft, om in het bezit te komen van de hoge verzekeringsom. Acht je het aannemelijk; dat hij dan niet eens de tijd zal hebben gevonden, om te kunnen vluchten, nadat hij de brand heeft aangestoken?

— Misschien, als de vlammen inderdaad zo bijzonder snel om zich heen grepen... mompelde Brand.

— Kom, kom, mijn waarde, dat is immers ondenkbaar, hernam Raffles schouderophalend. Zelfs al heeft de brandstichter een of ander chemisch

middel gekent, waardoor de vlammen bijzonder werden aangewakkerd, dan nog zal hij wel de tijd hebben gehad, zich zelf in veiligheid te brengen; de gangen zijn breed, er zijn twee trappen, kortom hij moet wel geheel het hoofd zijn kwijtgeraakt, om in zo 'n geval mede te verbranden.

— Als ik je dus goed begrijp, geloof je, dat Palmer in de fabriek is geweest, maar dat een ander de brand heeft gesticht? vroeg Brand terwijl hij Raffles met aandacht aankeek.

— Dat zou althans verklaren, waarom Palmer onmogelijk meer kon vluchten, antwoordde Raffles kalm.

— Maar de enige, die behalve Palmer nog belang bij de brand zou hebben, is Macdara, riep Brand uit.

— Ik zou verder willen gaan, Charles, en zeggen, dat Palmer in het geheel geen reden had zijn fabriek in brand te steken, want hij had een ontdekking gedaan, die hem millioenen kon opleveren.

— Weet je wel, dat je daar iets zegt van grote betekenis, Edward? zei Brand.

— Ja, dat weet ik, maar het lijkt mij toch een goede oplossing, want als wij aannemen dat Macdara het gedaan heeft, dan verschijnt zijn wrok tegen Heywood in een geheel ander licht.

— Hoezo?

— Wel, de klerk kon hem wel eens betrappt hebben.

Brand uitte een luide kreet en riep uit:

— Maar dat is volstrekt niet onmogelijk. Wel zeker! Hij zal naar Macdara gelopen zijn en hem gedwongen hebben hem geld te geven, om daarmede zijn stilzwijgen te kopen, vandaar zijn buitensporige uitgaven, gisteren en vandaag.

— Iets dergelijks dacht ik ook. We zullen het trouwens vanavond weten, want ik zal niet rusten, voor wij die jonge snuiter eens nader aan de tand hebben gevoeld.

## HOOFDSTUK VI.

### EEN SCHURK IN DE KLEM

Het was omstreeks half acht in de avond, toen Raffles en Brand, na zich te hebben vermomd, in een huurauto stapten, die hen naar de Maiden Lane zou voeren.

Beiden wisten dat hen een zware taak te wachten stond, want Heywood leek er de man niet naar, om zich voetstoots gewonnen te geven.

Eindelijk stond de auto stil en de twee mannen stapten uit.

Zij bevonden zich voor een groot huis, hetwelk, blijkens een groot koperen bord naast de deur, als pension was ingericht.

Raffles belde aan en de deur werd geopend door een oude dienstbode.

— Is mijnheer Heywood thuis? vroeg Raffles, tegelijkertijd de oude getrouwe een geldstukje in de hand drukkend.

— Als u vlug bent, zult u hem nog juist treffen mijnheer, want als ik mij niet vergis, wilde mijnheer Heywood naar de schouwburg gaan; hij heeft 'n dame bij zich.

De oude dienstbode haalde haar neus zeer hoorbaar op terwijl zij dit zei, blijkbaar om aan te tonen, dat de dame in kwestie niet veel zaaks was.



Maar dit kon de beide mannen weinig schelen, en zij begonnen de trappen te beklimmen, nadat zij van de dienstbode hadden vernomen op welke verdieping hij woonde.

Toen zij halverwege de trap van de derde étage hadden bestegen, stond Brand even stil, snoof in het rond en fluisterde:

— Wij zijn zeker onder de wind der jonge dame, ik meen haar nadering reeds te ruiken.

— Ja, zij gebruikt Jockey Club, en niet van de fijnste soort, kwam Raffles. Laten wij ons haasten, anders lopen wij de jonge springinhetveld nog mis!

Zij bestegen haastig de bovenste treden van de trap, en stonden nu tegenover Adolph Heywood en een vrouw in lichtgrijze avondmantel en met een modern hoedje op.

Zij was overdreven opgemaakt en verspreidde een luchtje, waarvan Brand naderhand verklaarde, dat zij een sterk man op tien passen afstand had kunnen vellen.

De dame was bezig haar handschoenen dicht te knopen en Heywood hield zich onledig met het aansteken van een verse sigaret.

Hij was zeer modieus gekleed en een grote gardenia stak in het knoopsgat van zijn lichte overjas.

— Ik vraag duizend maal excuus, mijnheer Heywood, dat ik u moet storen, begon Raffles, met de hoed in de hand, maar ik zou u gaarne over een zeer gewichtige aangelegenheid even willen spreken.

De klerk fronste de wenkbrauwen en zei:

— Eigenlijk ben ik gehaast mijnheer; is het werkelijk van zo veel belang wat u mij te zeggen hebt?

— Van zeer groot belang.

— Maar ik sta op het punt naar de schouwburg te gaan, hernam Heywood ongeduldig.

— Naar welke, als ik vragen mag? vroeg Raffles.

— Naar het Haymarket theater!

— O, dan verliest u niet veel, als u niet gaat, kwam Raffles met uitgezochte beleefdheid. Ik ken het stuk, de schrijver is een prul. Gij zoudt uw tijd slechts beklagen, die gij er aan besteed; ik verzeker u, dat het onderwerp van ons gesprek veel belangwekkender zal zijn.

De vrouw had intussen ongeduldig staan wachten en vroeg nu tamelijk scherp, zich tot haar begeleider wendend.

— Hoe is het? Gaan we, of gaan we niet?

Onmiddellijk wendde Raffles zich tot de ongeduldige dame en zei, nog steeds even beleefd:

— Niemand zal u weerhouden, madame, het Haymarket theater gelukkig te maken met uw aanwezigheid.

— Zulk een onbeschaamdheid heb ik nog nooit beleefd, riep de vrouw toornig uit, duld je dat, Adolph?

Vóór de klerk had kunnen antwoorden, zei Raffles vriendelijk.

— O ja, zeker dult mijnheer Heywood het, hij heeft een meegaand karakter, ik ken hem; maar ik geloof, dat ik de trap voor u versper.

Haastig trad Raffles terzijde, om de vrouw doorgang te verlenen.

Deze wierp hem een giftige blik toe en zei toen:

— Ik wacht tien minuten op je, Adolph, maar als je er dan nog niet bent, ga ik alleen.

— Madame, ik zou niet graag de oorzaak zijn, dat u hier tien minuten vruchteloos zoudt moeten wachten; ons gesprek zal zeker wel een half uur duren, hernam Raffles sarcastisch.

— Maar weet u wel mijnheer, dat u buitengewoon lastig bent? riep Heywood nu toornig uit. Ik heb veel lust om mij niet aan uw verzoek om een onderhoud te storen.

— Dat zou mij veel verdriet doen, om uwentwille, hernam Raffles, het is wettelijk van veel belang.

Hij liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen en vervolgde, de ogen strak op het gelaat van Heywood gevestigd:

— Ik wilde u gaarne eens over de fabrieksbrand spreken. Daarover en over mijnheer Macdara.

De jonge man deed een stap terug en verbleekte zichtbaar.

Hij had echter onmiddellijk zijn zelfvertrouwen en zijn onbeschaamdheid teruggevonden en zei schouderophalend:

— Ik wil u wel enige minuten te woord staan, mijnheren, al begrijp ik volstrekt niet wat gij van mij kunt wensen.

— Hij wendde zich tot de vrouw en vervolgde:

— Je moet mij maar verontschuldigen, Constance, ik zal het eerste half uur waarschijnlijk niet tot je beschikking zijn.

De jonge dame uitte een vloek, die een kaalwerker haar niet zou hebben verbeterd en verdween ijlings langs de trap, en het was alsof zij in haar kwaadheid een wolk giftgas verspreidde, die nog geruime tijd op het portaal bleef hangen.

Heywood keerde op zijn schreden terug, na de twee vrienden met een zwijgend gebaar te hebben uitgenodigd hem te volgen.

Hij opende de deur van zijn woning, en even later zaten de drie mannen in een zeer eenvoudig gemeubeld vertrek, dat tevens als slaapkamer was ingericht. Heywood had zich van zijn handschoenen ontdaan en begon nu:

— U zult mij de opmerking ten goede houden, mijnheren, dat het wel iets zeer belangrijks moet zijn hetgeen u noopt een dame geheel alleen te laten vertrekken en aan haarzelve over te laten.

— O, maak u over haar vooral niet ongerust, mijnheer Heywood, hernam Raffles met een spottend lachje.

Hij was onder het spreken opgestaan en betastte nu de jas, welke Heywood nog steeds aanhad, draaide haar met de voering naar buiten, streek over de zijden lapellen en vervolgde toen, goedkeurend en op een geheel andere toon:

— Een mooi jasje. Een fijn, duur jasje, confectie maar duur. Een jas van een pond of tien. Maar voor de drommel, mijnheer Heywood, zulke jassen worden tegenwoordig alleen door rijke lieden gekocht; waarom ontkent u toch, dat u er warmpjes inziet, dat is toch geen schande.

Verbluft, en ondanks zich zelf verschrikt, staarde Heywood Raffles aan. Toen viel hij uit:

— Uw optreden is zeer zonderling, mijnheer, en ik begrijp volstrekt niet waarmede gij u bemoeit, maar toch wil ik u wel even zeggen, dat ik als eerste klerk een behoorlijk salaris verdien.

— Vijf pond in de week, zei Raffles kalm.

Heywood stond op en riep nijdig:

— Hoe weet u dat mijnheer, ik wil zeggen, wat wilt u eigenlijk?

— Ik wil in het geheel niets, mijnheer Heywood, ik maak maar een paar opmerkingen, zo in het wilde weg, u rookt daar een fijne sigaret, «Queens» naar ik meen, een duur merk, vijf pence per stuk.

Hij had het wandelstokje van de jonge klerk in het vizier gekregen en liet een bewonderend gefluit horen.

— Bij Jove, dat is niet mis, zei hij, echt indisch riet, en een ivoren knop, laat eens zien, wat zou dat stokje kosten? Nu op zijn minst drie pond, en pas gekocht, gister waarschijnlijk, want het ijzeren dopje onderaan is nog geheel rond.

Heywood was bleek van drift geworden en rukte Raffles de wandelstok uit de hand, terwijl hij uitriep:

— Nu is het genoeg, mijnheer, wilt u mij nu eens eindelijk zeggen wie u bent, en wat u hier komt doen?

— Onmiddellijk tot uw dienst, mijn waarde Heywood, ik ben de man, die u moet vermoorden.

Heywood, die weer was gaan zitten, schoof zijn stoel met een ruk achteruit en keek Raffles met een angstig gelaat aan; blijkbaar dacht hij met een krankzinnige te doen te hebben.

— Wat moet dat betekenen, mijnheer, wat bedoelt u? vroeg hij hees.

— Niets anders dan hetgeen ik zeg, mijn waarde heer. Ik heb van een gemeenschappelijke vriend, zullen we maar zeggen, de vererende opdracht gekregen, u het levenslicht uit te blazen, tegen een honorarium van duizend pond, en nu ik u gezien en gesproken heb, moet ik eerlijk bekennen, dat het schitterend betaald is.

— Drijft u de spot met mij, mijnheer, of spreekt u in ernst? vroeg hij op schorre toon.

— Ik spreek de volle waarheid, hernam Raffles bedaard.

— Dan... is er maar een man op de wereld, die er belang bij kan hebben, dat ik niet meer tot de levenden behoor, riep Heywood uit, terwijl hij met de vuist op tafel sloeg.

— En die man heet Thomas Macdara, vulde Raffles de zin aan.

Heywood keek Raffles met wijd open gesperde ogen aan en stamelde hees:

— U weet blijkbaar meer van de zaak, maar ik ben niet gek, ik zal mij niet verspreken, wees daar maar niet bang voor. U ziet er in het geheel niet uit als een man, aan wie Macdara zou kunnen opdragen een ander van het leven te beroven.

— Ik dank u voor het compliment, hernam Raffles spottend. U hebt trouwens gelijk. Maar op het ogenblik, waarop mij het voorstel werd gedaan, zag ik er heel anders uit. Wij waren in de Cannon Street, een buurt waar de misdaad

welig tiert, en daar in een kroeg kwam uw voormalige patroon en droeg mij op u te doden; gij schijnt hem in de weg te staan en hij haat u als de pest.

— Zo, is dat de zaak? Nu wij zullen eens zien, wie het laatst lacht, mijnheer Macdara.

— Dat wil zeggen, dat gij zult spreken? vroeg Raffles langs zijn neus weg.

— Oho, zo ver zijn wij nog niet, mijn waarde heer, antwoordde Heywood spottend. Maar ik wil er geen geheim van maken, dat mijnheer Macdara mij geld gegeven heeft, opdat ik zou zwijgen over een zaak, die hem zeer onaangenaam zou kunnen worden.

— Ha, ha. Gij drukt u zeer kies uit, mijn waarde heer Heywood, riep Raffles uit. U zult toch wel weten, dat er minstens vijf jaar gevangenisstraf op staat voor moedwillige brandstichting?

Heywood wierp Raffles een eigenaardige blik toe en zei langzaam:

— Nu, dat valt mij nog al mee.

— Iets anders heeft de fabrikant immers niet op zijn geweten? vroeg Raffles, de ander scherp aankijkend. Ik vraag het u, omdat gij op die avond in de fabriek geweest zijt.

Raffles wist dit volstrekt niet zeker en sloeg er maar een slag naar, zoals men zegt, maar de slag trof doel.

Heywood werd krijtwit en begon over al zijn leden te beven.

— Wie zegt dat? vroeg hij met een vergeefse poging zijn stem enige vastheid te geven.

— O, al wist ik het niet, dan zou uw houding u verraden, waarde heer. Gij waart er, en gij hebt gezien wat Macdara er kwam doen. Kom, laten wij geen tijd verspillen; in de gevangenis zucht een jonge man, die totaal onschuldig is aan hetgeen men hem ten laste legt, wat gij ook heel goed weet.

— Zoudt u denken, dat ik vrij uit ga, wanneer ik nu alles zou bekennen? vroeg de klerk schor.

— Voor zover het in onze macht staat, kunnen wij u wel beloven, dat er geen werk van de zaak zal worden gemaakt, mits gij nu alles opbiecht.

Heywood aarzelde nog even; de verlokking van het geld was wel sterk, maar aan de andere kant bedacht hij, dat Macdara hem laaghartig had willen laten vermoorden.

En tenslotte won zijn wraakzucht het van zijn begerigheid; hij had toch reeds een goed bedrag binnen en als de waarheid op een andere wijze aan het licht kwam, zou hij toch niets méér krijgen.

Hij richtte zich dus op, kruiste de armen over elkander en zei vastbereiden:

— Luister dan, dan zult u horen, op welke wijze Macdara eerst Palmer vermoord heeft en toen de fabriek in brand heeft gestoken, teneinde zijn misdad te verbergen.

Zonder hem een enkele maal in de rede te vallen, luisterden Raffles en Brand naar de verklaringen van de klerk.

Toen Heywood eindelijk ophield met spreken en zich met een zijden zakdoek het zweet van zijn voorhoofd wiste, zei Raffles:

— Dus, hij pleegde de moord; nu, ik wil eerlijk bekennen, dat ik daarop niet verdacht was, mijnheer Heywood; ik ben niet gewoon van mijn hart een moordkuil te maken, gij zijt een schurk in optima forma, minder omdat gij geld van de moordenaar hebt aangenomen,

in ruil voor uw stilzwijgen, maar het meest, omdat u het over uw hart hebt kunnen verkrijgen, 'n onschuldige bloot te stellen aan de kans, dat men hem naar het schavot zou zenden. Eigenlijk heb ik veel lust geen consideratie met u te gebruiken, maar u eenvoudig door de politie te laten halen; wij willen echter uw prille jeugd in aanmerking nemen. Geef mij nu die manchetknoop en dat briefje, dat Miss Maud Fleming aan Palmer geschreven heette te hebben, en dat natuurlijk afkomstig is van de moordenaar. U zult er toch geen gebruik meer van kunnen maken, maar wij des te meer.

Nog even scheen Heywood te aarzelen, maar toen ging hij naar een kleine secretaire, opende die en nam uit een lade een klein pakje, waarin de brief en de manchetknoop bleken te zitten. Hij overhandigde beide voorwerpen aan Raffles en zei:

— Ziedaar, doe er mede wat u wilt, maar u hebt mij beloofd, dat ik buiten het geding zal blijven.

— Slechts onder deze voorwaarde, dat Macdara bekend. Doet hij dat niet, dan zal uw getuigenis onmisbaar zijn, ik reken er dus op, dat gij u ter beschikking der justitie houdt.

— Als ik daardoor die schurk aan de galg kan helpen, dan heb ik er zelf wel een paar jaren gevangenisstraf voor over, riep Heywood met woest schitterende ogen uit.

---

## HOOFDSTUK VII

### ONVOORZIENE VERWIKKELINGEN

Raffles en Brand verlieten haastig het huis, waar zij zulke kostbare aanwijzingen betreffende de schuld van Macdara hadden gekregen.

Zij riepen een auto aan en gaven de chauffeur last hen naar Cromwellstreet te brengen. Zodra de auto zich in beweging had gesteld, riep Brand uit:

— Alles had ik kunnen geloven, maar dat niet!

— Ach, als de mens door gouddorst gedreven wordt, dan telt hij het leven van zijn evenmens niet.

— Je gaat nu natuurlijk de booswicht dadelijk aangeven?

— Dat spreekt van zelf; wij zullen eerst dineren, want ons middagmaal is er bij ingeschoten en dan zenden wij dadelijk een boodschap naar Scotland-Yard.

Het was reeds vrij laat, toen de twee vrienden eindelijk in de kleine eetzaal in het huis van de Cromwellstreet gezeten waren en zich te goed deden aan een eenvoudig maal.

Om tien uur stonden zij op, teneinde zich naar de bibliotheek te begeven, waar Raffles het schrijven aan Scotland-Yard zou opstellen. Hij voegde er de brief en de manchetknoop bij en deelde mede hetgeen Heywood hem had verklaard.

Natuurlijk noemde hij in het geheel niet zijn naam, maar ondertekende de brief met de eerste de beste naam, die hem wilde invallen, en voegde daarbij het woord « Partikulier Detective » aan toe.

Brand zou de brief met een der snelle auto's naar het hoofdbureau van politie brengen, en om niet te worden herkend, zette hij de kraag van zijn jas op en brok de klep van zijn pet zo diep mogelijk in de ogen.

Het was onder alle omstandigheden beter, dat men later niet zou weten wie de brief gebracht had.

Pas om bij half twaalf keerde de jonge man terug en Raffles ontving hem met de woorden:

— Nu ligt het maar aan de politie om Macdara te vangen. Wij hebben haar het wild onder schot gebracht, de rest is haar taak. En toch, het spijt mij een beetje, dat ik haar die ellendeling zonder meer in handen lever; er was nog heel wat van hem te halen geweest, on-

der meer de formule van het Palmerit welke hij natuurlijk in zijn bezit heeft. Dat moeten de papieren geweest zijn, welke Heywood hem uit de binnenzak van zijn slachtoffer heeft zien halen. Nu, in ieder geval zal hij zelf wel geen gebruik meer kunnen maken van die kostbare formule, door roofmoord verkregen. Als de politie maar een grondig onderzoek in zijn woning instelt, dan zal zij die papieren vinden en begrijpen, dat Macdara en niemand anders de moordenaar van Palmer is geweest.

Toen Raffles en Brand de volgende ochtend aan de ontbijttafel zaten en vluchtig de ochtendbladen nakeken, slaakte de jonge man eensklaps een luide kreet en bleef met een nummer van de « Daily Mail » in zijn hand stokstijf zitten.

Hij prevelde iets onverstaanbaars en zei toen:

— Dat is 'n zwaardere straf, dan ik zou hebben durven eisen, al is hij een schurk.

— Wat is er met Macdara? vroeg Raffles, die zijn eigen blad, de « Times » liet zakken en Brand vragend aankeek.

— Het betreft Macdara niet, het is Adolph Heywood; hij is dood...

— Wat zeg je daar? Hoe is dat mogelijk? Een ongeluk? riep Raffles uit.

— Neen, een twist in een danshuis 'n de haven. Hij schijnt daarheen te zijn gegaan, nadat wij hem verlaten hadden, met de vrouw, die wij in zijn woning gezien hebben, waarschijnlijk. Maar laat ik je het bericht even voorlezen. Het is heel kort.

— Doe dat; het noodlot is hier blijkbaar streng en haastig te werk gegaan.

Brand las met gedempte stem het volgend bericht voor:

#### Dodelijke twist in een danshuis.

In de afgelopen nacht is in een nachtcafé in de Canon Street wederom het mes getrokken, ditmaal met noodlottige afloop.

In deze inrichting, die in een zeer slechte reuk bij de politie staat, komen hoofdzakelijk souteneurs, inbrekers, ladelichters, moordenaars, chanteurs en allerlei ander gespuis; reeds enige malen heeft de politie er een goede vangst kunnen doen als zij er in slaagde onverhoeds binnen te vallen.

Het was omstreeks half elf, toen er een paar binnentrad, welks kleren er op wezen, dat het niet gewoon was dergelijke danshuizen te bezoeken, tenminste wat de man betreft. Naderhand is gebleken, dat de vrouw, een bekende demi-mondaine en een goede bekende van Scotland-Yard, vele vrienden en kennissen heeft onder de klanten van het danshuis in kwestie.

De jonge man, die in gezelschap van de vrouw was, verkeerde klaarblijkelijk onder de invloed van sterke drank, en misschien is hem dit noodlottig geworden.

Want op 'n gegeven ogenblik kreeg hij twist met een man, die een dagelijkse klant in het danshuis is, zekere Black Bill, een vechtersbaas van het eerste water en een berucht souteneur.

De jonge man beweerde dat Bill zijn dame strak had aangekeken en wilde hem dadelijk te lijf. Toen hij een beweging naar zijn revolverzak maakte, trok de ander zijn vlijmscherp mes, dat hem nooit verlaat en vóór iemand wist wat er gebeurde, had hij de ander neergestoken.

Hij nam dadelijk de vlucht en tot dusverre is de politie er nog niet in geslaagd, zijn verblijfplaats op te sporen, maar zij acht het slechts een kwestie van tijd, want zijn signalement is reeds overal verspreid.

Op het geschreeuw van de vrouwen, die in het danshuis waren, kwamen er enige politieagenten toegesnel, die de dodelijk gewonde naar

het naastbijzijnde ziekenhuis vervoerden, waar hij bij aankomst echter reeds overleden bleek te zijn.

Uit het onderzoek van zijn papieren kwam vast te staan, dat het slachtoffer Adolph Heywood heette, en eerste klerk was op de fabriek van Macdara en Palmer.

De ongelukkige scheen goed van geld te zijn voorzien en men begrijpt niet, wat hij in deze buurt van misdaad en dronkenschap uitrichtte.

De vrouw, in wier gezelschap hij was, is voorlopig in verzekerde bewaring genomen.

Brand liet het blad zakken en keek Raffles vragend aan.

Deze had de wenkbrauwen gefronst en bleef in gepeins verzonken, voor zich uit staren.

Intussen is Heywood dood en daarmee is een zeer gewichtige getuige van het toneel verdwenen, hernaam Brand.

— Ja, dat valt zeker te betreuren, want die knoop en dat briefje alléén, zullen misschien of zeker niet voldoende zijn, als overtuigende bewijzen. Macdara zal eenvoudig volhouden, dat hij die knoop al vroeger verloren heeft en ergens anders. En hij zal ontkennen, dat hij het briefje schreef. Staat er niets in de krant omtrent zijn arrestatie?

Brand sloeg snel de bladen om, tot hij eindelijk gevonden had wat hij zocht.

Hij slaakte een lichte kreet en riep:

— De politie kwam vannacht, om hem van zijn bed te lichten, maar zij vond de vogel gevlogen!

— Wat? Gevlucht? Dan moet hij geweten hebben, wat hem boven het hoofd hing! Maar hoe?

— Misschien heeft hij op het laatste ogenblik wel gevreesd, dat je hem zoudt verraden, natuurlijk niet als Lord William Aberdeen of als John Raffles, die hij geen van beiden kent, maar als de man, aan wie hij had opgedragen Heywood van het leven te beroven.

— Dat is niet onmogelijk, trouwens, ik zie geen andere reden. Hoe het zij, de kerel is nu voorlopig buiten schot en wij zullen hem moeten zoeken. Maar lees eerst eens even voor wat de « Daily Mail » over de zaak schrijft!

### De brand in de Chemische Fabriek

#### PALMER & MACDARA

Een opzienbarende onthulling.

Gisteravond ontving Scotland Yard een geheimzinnige mededeling van een particulier detective, wiens naam overigens niet voorkomt op de lijsten der Londense detectives, waarin werd medegedeeld, dat de afzender overtuigende bewijzen had voor de schuld van de fabrikant Thomas Macdara aan de fabrieksbrand in de Bisshop-street.

Deze bewijzen zouden afkomstig zijn van een man, aan wie Macdara moet hebben opgedragen, een lastige ooggetuige van zijn misdaad, tegen betaling van een grote som, uit de weg te ruimen.

De zaak verkrijgt een zeer geheimzinnig tintje, doordat de getuige in kwestie dezelfde is, waaromtrent in een ander bericht in dit blad gemeld wordt, dat hij tijdens een hooglopende twist in een danshuis in de havenbuurt gedood werd, namelijk Adolph Heywood, eerste klerk op de fabriek van de heren Macdara en Palmer.

Bij de brief waren een paar voorwerpen gevoegd, die door Macdara verloren moeten zijn, toen hij zich in het kantoor zijner fabriek bevond, teneinde daar zijn moorddadig opzet te gaan volbrengen.

Het is de vraag, of het valt vast te stellen, dat Macdara inderdaad de moordenaar van Palmer en de brandstichter tevens is geweest, daar de voornaamste getuige dood is, maar in ieder geval vond de politie, die laat

in de avond uittoog om de verdachte te arresteren, de vogel gevlogen.

Niemand weet waar hij zich op dit ogenblik bevindt, noch kan niemand zeggen, hoe Macdara gewaarschuwd werd, dat men hem verdacht van de dubbele misdaad!

— O, daar zorgen de bladen wel-voor! riep Raffles op schampere toon uit, toen Brand de korte lezing van het bericht beëindigd had. Bescheidenheid en voorzichtigheid zijn zaken, waarmee men bij de heren van de pers niet moet aankomen, als het er om gaat het publiek een primeur voor te zetten, of zijn lust naar sensatie te bevredigen.

— Maar Macdara zou toch immers aan het bericht, dat ik je zoeven voorlas, niets gehad hebben, als men reeds gisteravond kwam, om hem te arresteren, kwam Brand.

— Dat is zo, maar er hebben reeds andere berichten in gestaan, soms van enkele regels, maar waaraan een schrander man voldoende heeft, om zich een oordeel te kunnen vormen over de mate van het gevaar, waarin hij verkeert. Hoe dan ook, de kerel heeft de vlucht genomen en wist wat hem boven het hoofd hing, al begrijp ik niet goed waardoor.

— Macdara zal wel tijd hebben gevonden de gestolen formule mede te nemen?

— Hij zou eerder alles hebben achtergelaten, dan juist die formule, want hij weet wel, dat die steeds en ten alle tijde een fortuin blijft vertegenwoordigen. Als hij er, bijvoorbeeld, in zou slaan ons land te verlaten, dan zou hij de uitvinding van zijn slachtoffer aan iedere buitenlandse mogendheid voor vele miljoenen kunnen verkopen.

— Men zal toch wel zo verstandig zijn geweest, alle havens goed te doen bewaken?

— Voor zo dom zie ik de politie niet aan, dat zij dat zou nalaten, riep Raffles uit. Maar laten wij onze tijd niet

verpraten; er is mij zeer veel aan gelegen, die schurk te vinden, want zolang men hem niet in handen heeft, zolang zal men ook mijn beschermeling, Helford, in arrest houden, bij gebrek aan beter als het ware. Als wij een stuk ondergoed van Macdara konden machtig worden, een zakdoek of iets, dat in nauwe aanraking met zijn lichaam is geweest, dan zouden wij kunnen hopen, dat Busto, mijn Ierse terrier, zijn spoor zelfs in een stad als deze zou kunnen terug vinden. Wij moeten het in ieder geval proberen.

Raffles drukte op de elektrische schelknop en even later trad de oude bediende Gaston binnen.

— Laat James eens dadelijk met een snelle auto voorkomen, Gaston, zei Raffles op de vriendelijke toon, die hij altijd tegenover de grijsaard gebruikte. Er is haast bij.

Brand was intussen Busto, de beproefde terrier, uit zijn kennel in de grote tuin gaan halen, en het schrandere dier, was uitgelaten van blijdschap, toen hij bemerkte, dat hij van de partij zou zijn.

De twee mannen snelden daarop naar hun slaapkamer en het duurde niet lang of zij verlieten die weer in een geheel ander uiterlijk.

Zij gingen het huis aan de tuinzijde uit en stapten in de verlaten zijstraat in de auto, door Henderson bestuurd.

— Naar de Finsbury Street, James, het huis van Macdara.

De auto stooft weg.

De rit duurde ongeveer een half uur.

Toen stond de auto stil voor een fraai huis, waarvoor een politieagent op post stond.

De man liet hen beiden echter dadelijk passeren, toen Raffles en Brand hun identiteitskaarten lieten zien, volkomen echt en alleen maar niet aan hen oorspronkelijk uitgereikt.

Een enkele bediende bleek nog in het huis te zijn en Raffles begon dadelijk te ondervragen.

De man wist echter niets af van het vertrek van zijn meester, want toen deze was verdwenen, sliep hij reeds.

— Maar de politie is toch hier geweest? riep Brand uit.

— Zeker mijnheer, en zij heeft mij ook wakker gemaakt, kwam de bediende. Maar toen ik met de agenten naar de slaapkamer van mijnheer Macdara ging, toen was hij er niet meer.

— Zo, is dat de zaak, zei Raffles kort. Hoe laat was dat ongeveer?

— Twee uur in de nacht.

— Zijt gij de gehele avond thuis geweest?

— Ja.

— Hoe laat zijt gij gaan slapen?

— Om twaalf uur.

— Was uw meester toen nog thuis?

— Hij was de gehele avond niet uit geweest.

— Waarmede hield hij zich bezig?

— Hij had zich in zijn werkkamer opgesloten. Ik moest hem koffie brengen en daarop kon ik naar bed gaan. Maar eerst liet ik nog een bezoekerster bij hem.

— Een bezoekerster? herhaalde Raffles langzaam, na een snelle blik met Brand te hebben gewisseld. Zo laat in de avond?

— Het kan ongeveer kwart voor twaalf geweest zijn.

— Hoe zag die dame er uit; was zij jong?

— Ja, niet ouder dan een jaar of vijf en twintig, denk ik. Zij verspreidde een luchtje, alsjeblieft.

— Jockey Club misschien? vroeg Brand haastig.

— Ja, mijnheer, dat was het, riep de bediende uit.

— Hoe lang is die... dame gebleven? vroeg Raffles.

— Dat weet ik niet, mijnheer, want mijnheer Macdara zond mij de kamer uit. En ik ben toen naar bed gegaan.



Raffles wendde zich tot Brand en zei op gedempte toon:

— Ga eens dadelijk aan de agent voor de deur vragen, of het mogelijk is, dat men die vrouw, je weet wel wie, dadelijk uit het arrest ontslagen heeft en vraag ook haar naam.

Brand snelde weg en Raffles begon, geleid door de bediende, en door Busto op de voet gevolgd, het huis te doorzoeken.

Hij vond een paar zijden sokken, welke Macdara juist had uitgelaten, naar de verklaring van de bediende, en een beter ding om Busto lucht aan te geven, had hij niet kunnen verlangen.

Elven later keerde Brand terug.

— De vrouw heet Irma Dale en zij is geen tien minuten op het bureau van politie geweest, men liet haar gaan omdat zij aan het voorval part noch deel had.

— Nu, dan is de zaak volgens mij volkomen duidelijk, hernam Raffles op zachte toon. Die Heywood heeft waarschijnlijk in een dronken oogenblik aan die vrouw de bron van zijn inkomsten medegedeeld, en toen hij dood was, heeft zij gedacht, dat zij met voordeel de affaire kon voortzetten; zij is hier gekomen en heeft Macdara bedreigd, dat zij alles zou vertellen en misschien ook wel, dat hij reeds gevaar liep.

— Hoe kon zij dat weten?

— Zij kan op het politiebureau wel iets hebben opgevangen, waar toen immers juist mijn mededeling aankwam; maar nu genoeg gepraat op weg.

Busto moest aan het paar sokken rui-ken en de hond sprong dadelijk weg, zachtjes grommend.

Langzaam reed de auto achter de hond aan. De tocht duurde langer dan twee uur en al die tijd had het dier geen oogenblik gearzeld of geweeft. En nu stond hij stil voor een laag huis in een der voorsteden en keek Raffles kwispelstaartend aan.

Juist gingen er twee agenten voorbij. Raffles riep hen aan, zei wie hij was en legde de beide mannen in enkele woorden de zaak uit.

En met een van zijn lopers draaide Raffles het slot vlug en handig open, zonder enig gerucht te maken.

De vier mannen slopen door de gang en stonden stil, toen zij het gerucht van stemmen hoorden.

Het was Irma Dale, die sprak:

— Je gaat dus dadelijk mee naar Parijs, zodra hier de lucht veilig is, en natuurlijk met de formule. Die maken wij daar te gelde, want ik weet, dat er reeds geruchten over het Palmerite tot in Parijs doorgedrongen zijn. Elke chemische fabriek zal graag het recept kopen, zonder naar de afkomst te vragen.

Het volgende duurde nauwelijks een paar seconden. De vier mannen stormden binnen en in een oogenblik waren Irma en de doodsbekke Macdara geboeid. Maar eerst had Raffles al zijn zakken nagezocht en ook zijn valies, en daarin vond hij de kostbare formule en een pak bankpapier.

Hij keek Brand even aan, en zei luchtig:

— De formule voor de rechthobben-den, de erfgenamen van Palmer, het bankpapier kan ik goed gebruiken!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

## De Ontvoerde Diplomaat

# LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

- |   |                                       |
|---|---------------------------------------|
| 2001. — Een Miljoenen-erfenis.                  | 50. — Merry-Kid de verklikker.        |
| 2. — De gestolen Dolk.                          | 51. — Het Verlaten Slot.              |
| 3. — Een Inbraak met gevolgen.                  | 52. — De Riolen van Parijs.           |
| 4. — Het Verwisselde Lijk.                      | 53. — Rovers en Verraders.            |
| 5. — Zonderlinge Epidemie.                      | 54. — Een documentenjacht.            |
| 6. — Een droeve Huwelijksdag.                   | 55. — De Verijdelde Ontvoering.       |
| 7. — De Wraak der K. K. K.                      | 56. — Liefde, Paarden en Bandieten.   |
| 8. — Twee Doodsvijanden.                        | 57. — Een Misluke Samenzwering.       |
| 9. — De Meester herleeft.                       | 58. — De Kooi des Doods.              |
| 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val. | 59. — Jacht op Fortuin.               |
| 11. — Raffles en Amor.                          | 60. — De Gouden Wisselbeker.          |
| 12. — Nicholson juicht te vroeg.                | 61. — Een Fatale Vrouw.               |
| 13. — De Broeder van Nicholson.                 | 62. — Een moderne Blauwbaard.         |
| 14. — Avontuur in België.                       | 63. — Een Geheimzinnige Moord.        |
| 15. — De Moord in Kamer 13.                     | 64. — Een Spaans Drama.               |
| 16. — Aan de Marteldood ontsnapt.               | 65. — Een merkwaardige diefstal.      |
| 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.            | 66. — Spoken op Marshy Manor.         |
| 18. — De Strijd om het Geheim.                  | 67. — Chantage en Hypnose             |
| 19. — Naar het Goudland.                        | 68. — De Lokstem van het Goud         |
| 20. — Bloed en Goud.                            | 69. — Het geheim van de Boekenkist    |
| 21. — De buitenste Duisternis.                  | 70. — Het Revolutie Complot           |
| 22. — De Waanzinnige.                           | 71. — Het Verlaten Huis               |
| 23. — De gestole claim.                         | 72. — Het Spel met de Dood            |
| 24. — De bergduivel.                            | 73. — Het Verstoorde Feest            |
| 25. — De Goud-fee.                              | 74. — Russisch Goud                   |
| 26. — Onrust op Holderness Hall.                | 75. — Een Moderne Robinson            |
| 27. — Het Geheime Document.                     | 76. — De Moord in Fenchurch Street    |
| 28. — De Redding van « Goudhaar ».              | 77. — Het Vioolwonder                 |
| 29. — « Goudhaar ».                             | 78. — De Raadselachtige Moord         |
| 30. — De Smokkelkoningin.                       | 79. — Een Avontuur in China           |
| 31. — De Misdaad in de trein.                   | 80. — De Verborgten Schat             |
| 32. — De Revue-Girl.                            | 81. — De Chinese Schatkamer           |
| 33. — Professor Shirley.                        | 82. — De Bende van de Gouden Ster     |
| 34. — De Kit van Wong Li.                       | 83. — Sensatie in de Opera            |
| 35. — De Gewaande Radjah.                       | 84. — De Folterkelder                 |
| 36. — De Geheimzinnige Tempelstad.              | 85. — De Bedrieger bedrogen           |
| 37. — De Duivels van de Gele Zee.               | 86. — De Geheimen van Parijs          |
| 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.           | 87. — Speelzucht en Misdaad           |
| 39. — Vijftig tegen één.                        | 88. — De Diamanten Spin               |
| 40. — Ilona, de avonturierster.                 | 89. — Een duivelse Uitvinding         |
| 41. — De Kelder des Doods.                      | 90. — Parijse auto bandieten          |
| 42. — De onverwachte terugkeer.                 | 91. — Het Trio Desmond.               |
| 43. — Rode Bill krijgt een lesje.               | 92. — Een Sensationele Bokswedstrijd. |
| 44. — De Stem van het Verleden.                 | 93. — Als het Goud lokt.              |
| 45. — Zwarte Anna.                              | 94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.      |
| 46. — Het Juweel van Prins Omar.                | 95. — Wie was de Derde Man?           |
| 47. — Gevaarlijk spel.                          | 96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim      |
| 48. — Het Goud van de Metropitanbank.           |                                       |
| 49. — De Bende van Myra Bonati.                 |                                       |

## IN VOORBEREIDING :

97. — De Ontvoerde Diplomaat  
98. — Rumoer om de Derby

